

ISSN C505 - 737X

most:

Glasilo študentov Fakultete za gradbeništvo in geodezijo v Ljubljani | april 2012 | brezplačen izvod

April

Fotografija: Eva Bahor

UVODNIK

Svet se neprestano vrti, čas neusmiljeno teče naprej in spet je tu pomlad - novo rojstvo, prebujenje ali kako že pravijo. Malce hecen je letos tale letni čas boginje Vesne; tak, da se mi sploh ne da več pospravljati in znova iskati škornjev, pa potem spet balerink in podobno. Kljub temu pa že mesec dni nisem dobro vdihnila skozi nos, preklinjam, ker se po očeh ne da konkretno popraskati in z »navdušenjem« opazujem kako se mi na oknih nabira cvetni prah.

Ah, čudoviti tipični znanilci pomladi. Poleg zvončkov, trobentic in vseh dihalnih težav še vsi kolesarji, motoristi, ljudje na rolerjih... Ob prvih sončnih žarkih pokukajo iz vseh mogočih lukenj in potem piči Miki! Enkratno, super, zmanjšajmo onesnaževanje okolja, prihranimo, rekreirajmo se, vendar vsako leto znova se zgrozim, kako večina primerkov prej omenjenih skupin s svojo vožnjo nosi naprodaj svoje očeladene ali pa celo gole glave. Ampak seveda sem prepričana, da med vami ni nikogar takšnega, če ne zaradi drugega tudi zaradi tega, ker vam je na tej fakulteti pridobljeno znanje preveč dragoceno, da bi ga kar vrgli kje po pločniku ☹ O še enih zanimivih znanilcih pomladi pa piše tudi kolumna v tokratni številki. Kot vedno, vredna branja.

O čem drugem aktualnem pa morda ne bi. Sicer sem mislila zastaviti uvodnik malce bolj družbeno in politično aktualno, pa je bilo vse brez repa in glave. Predvsem zato, ker se mi ob vseh dogodkih, ki se dogajajo po svetu in v naši mali deželici, porodi nešteto misli in prav toliko čustev. Od jeze, strahu, negotovosti, pa vse do trme in prepričanja, da z zavzetim delom se da vse. Pa saj smo večinoma vsi na istem, na pragu iskanja prve zaposlitve in zagotovo tudi vi niste ravnodušni do vsega kar se dogaja. Še največkrat se mi v takih momentih prikrade v misli naslednjih nekaj stihov iz pesmi skupine Big Foot mama:

*»Ko bom mela buldožer,
bom letela v pravo smer.
Ko bom mela buldožer,
bom zgradila v svetu mir.«*

Lejla iz te pesmi si sicer to želi zaradi izkušenj vojne v devetdesetih, a vseeno se mi zdi da bi kak tak buldožer prišel prav tudi danes. Kakorkoli že, pa upam, da se razmere kmalu izboljšajo, a za višje cilje je vedno treba malce stisniti zobe. Tudi z učenjem in izpiti je tako – včasih je treba malce potrpeti in obsedeti doma za knjigo, je pa potem toliko bolj lušno :) In kolikor pač se že pritožujem, tudi pri pomladi je tako; brez cvetenja in cvetnega prahu potem ni plodov in sadov.

Želim vam lepo, zaljubljeno in uspešno pomlad, za potrditev zgornjih vrstic pa morda spet ena stara: »Brez muje se še čevelj ne obuje.«

Kaja Bahor

ISSN c505 - 737x
Letnik 8, št. 3, april 2012
Izhaja 4 številke letno

Glavna in odgovorna urednica:
Kaja Bahor

Oblikovanje:
Janez Míkec

Pomočniki:
Teja Török, Tomaž Vošner, Katja Šušteršič, Benjamin Resnik, Polona Piltaver, Bojan Bogdan, Špela Žagar, Mrki

Lektoriranje:
Sebastjan Kravanja

Tisk:
Birografika BORI d.o.o.

MOST NA NASLOVNICI

Brooklynski most se razteza med nebotičniki in poslovnim vrvežem natrpanega spodnjega Manhattan ter umirjeno obalo bolj domačih in edinstvenih sosesk v Brooklynu. Dolg je 1834 metrov in je bil ob končani gradnji najdaljši viseči most na svetu, na dan odprtja pa ga je prečkalo 1.800 vozil in 150.300 ljudi. Gradnja mostu je stala 18 milijonov dolarjev, zahtevala pa je tudi več kot dvajset človeških žrtev

KAZALO

	AKTUALNO Ali je kaj trden most? Azija, prihajamo! 1. EU dan geodetov in geoinf. Janez Gorišek	3 4 5 6
	LAHKIH NOG NAOKROG Pomladno prebujenje	7
	INTERVJU prof. dr. Matjaž Mikoš Patrik Rosc	8 12
	MALE SIVE CELICE Tobačna mesto Življenje kot v risanki	14 16
	TUJEJEZIČNIK Christchurch	17
	POTOVANJE Nova Zelandija - Aotearoa	18
	ŠTUDENT FUTER Praznična šunka v testu	21
	NA FOTELJU Špohofobija	22
	FGG KABINET	23

Naklada:
1900 izvodov

Izdaja:
ŠOFGG, Most-ki

E-mail uredništva:
kaja.bahor@gmail.com

HOW STRONG IS THE BRIDGE?

i Ali je kaj trden most?

How strong is the bridge 2012 (Ali je kaj trden most 2012) je mednarodni projekt združevanja in tekmovanja študentov gradbeništva, ki ga organizira Društvo študentov Fakultete za gradbeništvo v Mariboru v sodelovanju s Fakulteto za gradbeništvo in geodezijo v Ljubljani. V letošnjem letu so bili na tekmovanje vabljeni študentje gradbeništva iz Maribora, Ljubljane, Gradca in Zagreba.

Tekmovalci, ki delujejo v skupinah po tri, zasnujejo, projektirajo ter zgradijo manjši most po predpisih, podanih na začetku tekmovanja. Za gradbeni material se uporabljajo špageti in silikonsko lepilo. Pomembno je tehnično predznanje konstrukcij, predvsem pa inženirsko razmišljanje, presoja in zmožnost uporabe matematično analitičnega modela. Iz matematičnega opisa konstrukcije, ki je lahko narejen s programskim paketom ali »pešč«, je potrebno razbrati ključne podatke za dimenzioniranje in določitev maksimalne sile pred porušitvijo. Zaželeno, vendar neobvezujoča znanja so še iz področij:

- Statike linijskih konstrukcij
- Vseh konstrukterskih predmetov: lesene, masivne in jeklene konstrukcije
- Računalniškega modeliranja konstrukcij

- Znanje uporabe programov za statično računanje konstrukcij
- Predvsem inovativne ideje in ročne spretnosti tekmovalec

Vsem tekmovalnim ekipam so na začetku podane materialne in geometrijske karakteristike materialov. Vse karakteristike, podane v delovnih diagramih so bile izmerjene v laboratoriju in statistično ovrednotene.

Najbolj zanimiv del tekmovanja so predstavitve skupin: vse od ideje, nadalje potem kako so izdelali svojo konstrukcijo, pa do rušenja le te. Pri rušenju modelov mostov se merijo fizikalne količine - sila in pomik konstrukcije na različnih točkah modela mostu. Tako dobljeni diagram pomika in deformacije nam omogoča podrobnejšo razumevanje same konstrukcije. Zmaga seveda most z največjo nosilnostjo.

Za tekmovanje smo letos izbrali termin od 10. 4. 2012 do 12. 4. 2012. Tako kot prejšnje leto smo ga tudi letos izvedli na Fakulteti za gradbeništvo v Mariboru. Vse skupaj pa spremljajo znani in uspešni slovenski projektanti, vključno s profesorji fakultet. Za najboljše smo pripravili tudi bogate nagrade in priznanja.

Glavna nagrada, nagrada za 1. mesto, je grafični kalkulator TI-Nspire (Texas Instruments)

Ekipi, ki dosežeta 2. in 3. mesto pa dobita bogate knjižne nagrade v angleškem jeziku s področja gradbene stroke. Ostala mesta so nagrajena s tolažilnimi nagradami. Poleg nagrad je poskrbljeno tudi za druženje ekip po tekmovanju.

Lansko leto so se tekmovanja udeležile tri ekipe iz Fakultete za gradbeništvo in geodezijo v Ljubljani. S tekmovanja so odšle polne lepih vtisov in tudi nagrad, saj so se odlično uvrstile. Dosegli so namreč 3. mesto v dosegu največje nosilnosti mostov in 1. mesto v izdelavi najlepšega mostu. Kako pa so se naši kolegi odrezali letos, pa si lahko preberete v naslednji številki Mosta.

Teja Török

i Azija, prihajamo!

Pomlad je tu in z njo čas težko pričakovane ekskurzije v Singapur in Kuala Lumpur. V zadnjih mesecih smo člani Društva študentov gradbeništva pridno iskali sponzorska sredstva ter se dogovarjali o programu ekskurzije z gostujočima univerzama in tamkajšnjimi gradbenimi podjetji. Odzivi so bili dobri in tako smo imeli že dva tedna pred odhodom znan celoten program ekskurzije.

Prvi teden bomo preživeli v najmanjši državi v jugovzhodni Aziji – v Singapurju, kjer si bomo ogledali dve večji gradbišči in sicer športno središče Sportshub, o katerem smo pisali že v prejšnji številki, ter gradnjo podzemne železnice. Zaradi strnjene poselitve mesta Singapur in pomanjkanja prostora za gradnjo novih prometnih povezav v samem mestu, so velik del prometa preselili pod mesto. Kot se za mesto kot je Singapur spodobi, že tako dovršen javni transport stalno izboljšujejo in dograjujejo. Ker Avstrijci na področju predorogradnje veljajo za velike strokovnjake, je tudi mesto Singapur poiskalo njihovo strokovno pomoč. In prav avstrijsko podjetje Alpine Bau nas bo odprtih rok sprejelo na svojem gradbišču ter nam predstavilo gradnjo 5,5km dolgega odseka podzemne železnice ter pripadajoče podzemne železniške postaje. Gradnja omenjenega tunela poteka s pomočjo TBM (tunnel boring machine) naprav, tako da nam je z obiskom tega avstrijskega podjetja ponujena edinstvena priložnost, da se tudi v praksi seznanimo s tem edinstvenim načinom predorogradnje. Obisk Singapurja bomo zaokrožili z obiskom njihove univerze NUS (National University of Singapore), s katero smo vas prav tako že seznanili.

S svojo gostoljubnostjo so se izkazali tudi Malezijci, kjer bomo preživeli drugi teden ekskurzije. Prav tako kot v Singapurju bomo tudi tu obiskali njihovo univerzo UPM (Universiti Putra Malaysia), ki ima 19.000 dodiplomskih študentov, od tega je 3.000 bodočih inženirjev. Pod strokovnim vodstvom predstavnikov fakultete si bomo ogledali:

- **Mokrišče Putrajaya Wetlands**, ki je največje umetno ustvarjeno mokrišče sladke vode v tropih. Funkcija mokrišča je v primarnem pomenu odstranjevanje hranilnih snovi, kovin, herbicidov ter pesticidov iz odpadnih voda, saj deluje kot naravna čistilna naprava, ki vodo filtrira. Ob večjih količinah padavin pa zadržuje vodo in preprečuje poplave.

- **Putrajaya Town ali »Intelligent garden city«**, ki je upravno glavno mesto Malezije. Gradnja mesta se je začela avgusta 1995 in traja še vedno. Zanimivo pri tem mestu je, da je načrtovano in zgrajeno le s strani malezijskih podjetij, pri čemer je bilo le 10% vsega potrebnega materiala uvoženega.

- **SMART Tunnel** oziroma "Stormwater Management and Road Tunnel". To je objekt, ki glavno mesto Malezije varuje pred nevarnim delovanjem visokih voda in hkrati predstavlja eno glavnih prometnih žil v metropoli. Z 9,7 km dolžine je to najdaljši drenažni predor v regiji, na odseku dolgemu 4 km pa je speljana tudi državna avtocesta.

Predor ima 3 faze delovanja:

1. ni neviht - v predoru ni vode, promet poteka nemoteno;
2. povprečne nevihte - v spodnji komori se pojavi odtok deževnice, promet še vedno poteka nemoteno;

3. močnejši nalivi (1x letno) - predor se zapre za ves promet, voda poplavi vse tri nivoje.

- **MIROS oziroma "Malaysian Institute of Road Safety Research"** je inštitut katerega glavna skrb je zagotavljanje varnosti vseh udeležencev v prometu. Delujejo na različnih področjih: raziskujejo nove načine zagotavljanja večje prometne varnosti, skrbijo za izobraževanje prometnih udeležencev na področju prometne varnosti in nadzorujejo projektiranje prometnih objektov. Aktivni so tudi na področju varnostnih testov vozil in preučevanja vzrokov za poškodbe pri potnikih udeleženi v prometnih nesrečah. Glede na dolg spisek aktivnosti, ki jih MIROS izvaja na področju varnosti v cestnem prometu, si od obiska tega inštituta zares lahko obeta mo dan poln zanimivosti in novih znanj.

Veseli smo, da imamo tako raznolik in bogat program ekskurzije. Na svoj račun bomo prišli tako študentje konstrukcijske smeri, kot tudi študentje prometne, hidrotehnične in komunalne smeri študija gradbeništva. Pred odhodom pa nas je čakalo še kup obveznosti. Pripravljali smo darila za gostujoča podjetja in fakultete ter dokončno oblikovali majice in zastavo, ki jih bomo ponosno razkazovali po malajskem polotoku. Vse, ki vas zanima ekskluziven potek naše ekskurzije, pa vabimo v času med 3.4. in 20.4. k obisku spletne strani: <http://www.dsg.fgg.uni-lj.si/azija2012/>.

DŠG

i 1. evropski dan geodetov in geoinformatikov

5. marca 2012 je minilo natanko 500 let od rojstva predhodnika vseh današnjih geodetov, enega največjih kartografov in utemeljitelja sodobne znanstvene kartografije, Gerardusa Mercatorja. Gerard de Cremere ali Gerhard Kremer, kot je bilo njegovo pravo ime, se je rodil leta 1512 v kraju Rupelmonde, v vzhodni Flandriji, na severu Belgije. Kartograf je zaslovel predvsem s svojim zemljevidom sveta, ki ga je upodobil v valjni projekciji. Zemlja je »okrogla« in krogle brez različnih deformacij ne moremo kar narisati na list, zato je Mercator površino krogle preslikal na valj. Valjna projekcija sedaj nosi ime omenjenega utemeljitelja in je tako bolj znana kot Mercatorjeva projekcija, pri kateri so poldnevniki in vzporedniki preslikani kot ravne črte in se sekajo pod pravim kotom. Ko je leta 1538 Gerardus Mercator objavil zemljevid sveta v tako imenovani Mercatorjevi projekciji, je postal eden najslavnejših kartografov tistega stoletja. V 16. stoletju je Mercator s svojimi globusi, atlasi ter kartami celin omogočil preboj navtične kartografije ter razcvet pomorstva in s tem tudi svetovne trgovine. Njegov temeljni prispevek je uporaba matematično zasnovane projekcije zemeljske krogle na valj za izdelavo pomorskih navigacijskih kart. Revolucionarna uporabnost teh kart je bila v tem, da je bilo mogoče odčitke na kompasu narisati na karto s pomočjo ravnih linij. Kurzi in smeri plovbe so pri tej projekciji upodobljeni kot ravne črte in zaradi tega je to še dandanes standardna projekcija za pomorske karte v navigaciji. Vsaka upodobitev površine Zemlje s seboj poleg prednosti prinese tudi slabosti in pomanjkljivosti, saj idealna projekcija brez deformacij ne obstaja. Z uporabo Mercatorjeve projekcije na karti sveta imamo tako popolnoma napačno predstavo o velikosti območij - če pogledamo na primer Grenlandijo opazimo, da je na zemljevidu približno tako velika kot vsa Južna Amerika, vendar pa je v resnici le približno tako velika kot Mehika.

Evropska zveza inženirjev geodezije (Comite de Liaison des Geometres Europeens), ki združuje preko 50.000 inženirjev geodezije iz več kot 35 držav Evrope, se je odločila, da bo obeležila ta pomemben dogodek s slavnostno akademijo, ki je potekala v Bruslju, ter hkrati 5. marec 2012 proglasila za 1. evropski dan geodetov in geoinformatikov.

Tudi v Sloveniji smo ta dogodek obeležili z prireditvami v čast Gerardu Mercatorju. V prostorih Narodne in univerzitetne knjižnice je bil organiziran strokovni posvet ter priložnostna razstava »Svet kartografov preteklosti – navdih sedanosti«. Vrhunec pa je vsekakor predstavljala slavnostna akademija v prostorih Slovenske znanosti in umetnosti, v organizaciji Zveze geodetov Slovenije ter pod častnim pokroviteljstvom predsednika države dr. Danila Turka, ki je nastopil tudi kot slavnostni govornik. V svojem nagovoru udeležencem slavnostne akademije je predsednik poudaril, da je prostor eden temeljnih konstitutivnih elementov državnosti, zato je obvladovanje prostora tudi ena od najpomembnejših dejavnosti države. Izpostavil je, da je razvoj uspešne državne in lokalne uprave velikokrat odvisen od dobrih geodetskih temeljev, od prostorskih in drugih podatkov in storitev, ki jih izvaja geodetska stroka. Osrednji govornik pa je bil predsednik Zveze geodetov Slovenije mag. Jurij Režek, ki je izpostavil tehnološki in družbeni razvoj, ki temelje geodezije postavlja v nova, z informacijsko tehnologijo podprta področja, kot sta satelitsko določanje položaja in tehnike daljinskega zaznavanja. V svojem nagovoru je še poudaril, da nobena stroka, ki se ukvarja s prostorom, ne more mimo geodezije, kar velja tako za kmetijstvo, prostorsko načrtovanje, varstvo pred naravnimi nesrečami in še mnoga druga področja.

V sklepnem delu slavnostne akademije je predsednik Zveze geodetov Slovenije podelil priznanji Zveze geodetov Slovenije za življenjsko delo na področju kartografije gospodu Viljemu Kosu in izr. prof. dr. Branku Janezu Rojcu. S tem so jima izrazili spoštovanje in zahvalo za njune izjemne dosežke in pečat, ki sta ga s svojim delom pustila na področju slovenske kartografije.

Ob tej priložnosti je bil predstavljen tudi dokumentarni film o geodeziji »Od Mercatorja do Galilea«, ki si ga v celoti lahko ogledate tudi na spletnem naslovu: <http://youtu.be/Pats9G-r38w>

Pa da ne pozabim: Vse najboljše geodeti!

i Janez Gorišek konstruktor, funkcionar in skakalec

Planica, Vikersund in Erzurum so tri pomembne skakalnice, ki pa imajo močno skupno točko -njihov oče je Janez Gorišek. Z bratom Ladom sta tudi zaslužna za prepoznavnost naše države daleč naokoli, saj velja Planica, odkar sta zasnovala letalnico, za domovanje smučarskih poletov. Inženir Janez Gorišek se je skozi leta dela razvil v svetovno priznanega strokovnjaka. Planico je preizkusil z vseh zornih kotov: najprej kot skakalec, potem kot funkcionar in nazadnje kot konstruktor. Je eden tistih, ki skrbijo za razvoj smučarskih poletov, saj v mislih nima le vedno novih rekordov, ampak predvsem to, da fantje pri daljavah, ki so se že povsem približale 250 metrov, letijo in predvsem pristajajo varno.

Janez Gorišek, slovenski gradbeni inženir in nekdanji smučarski skakalec se je rodil 13. septembra 1933 v Ljubljani. Pri trinajstih letih se je prvič spustil po skakalnici kot predtekmovalca na mladinskem državnem prvenstvu v Planici. Po končani gimnaziji se je želel vpisati na športno fakulteto, ampak ker je ta bila le v Beogradu, se je moral vpisati drugam. Potem se je odločil med gradbeništvo in geodezijo ter se zaradi navdušenja osem let starejšega brata Lada, ki je ravno tako bil študent gradbeništva, nato odločil za slednje. V času študija na naši fakulteti se je udeleževal tudi svetovnih študentskih prvenstev v smučarskih skokih, kjer je bil dvakrat prvi in sicer leta 1953 in 1957. Diplomiral je leta 1961. Osem let

pozneje je bila po njegovih in bratovih projektih zgrajena Letalnica bratov Gorišek v Planici. Istega leta sta za Planiško velikanko prejela tudi Bloudkovo nagrado.

Del svoje prakse iz smučarskih skokov je uspešno prenesel v konstruiranje skakalnic. V svoji mladosti je spremenil takrat uzakonjeno razmerje med višino mize do kritične točke in dolžino skakalnice, z vrednosti 0.6 na razmerje 0.53, kar je tudi prvi uporabil v praksi. Že v tistih časih je imel dokaj natančne meritve hitrosti na mizi in ob doskoku ter meritve časa leta, kar mu je služilo kot osnova za izračun krivulje leta, vzgonske sile in upora. Izhajal je iz prepričanja, da je pri doskoku možno prenesti hitrost 140 kilometrov na uro. S povečanjem hitrosti na mizi je dobil novo krivuljo in na podlagi te hitrosti pri doskoku. Vpliva gostote zraka na dolžino skoka takrat še ni dodobra spoznal, čeravno je bila narejena študija, ki je to potrjevala in sicer s strani dr. Reinharda Straumanna leta 1926. S projekti Planica, Vikersund in Erzurum, ki so si med seboj podobni, a hkrati povsem različni, je eksaktno dokazal vpliv gostote zraka na dolžino. Za primer vzamemo smučarski center v turškem Erzurumu, ki leži na več kot dva tisoč metrih nadmorske višine. Tam so hitrosti ob odskoku zelo velike, skoki pa razmeroma kratki, čeprav so skakali z najvišjega zaletišča. Ravno obratno je v Vikersundu, ki leži na približno stotih metrih nad morjem. Tam so skakali z nižjih zaletišč, dosegali nižje hitrosti, a skakali v dno letalnice. Planica je ravno nekje vmes, saj leži na tisoč metrih. Potrebne so nekoliko večje

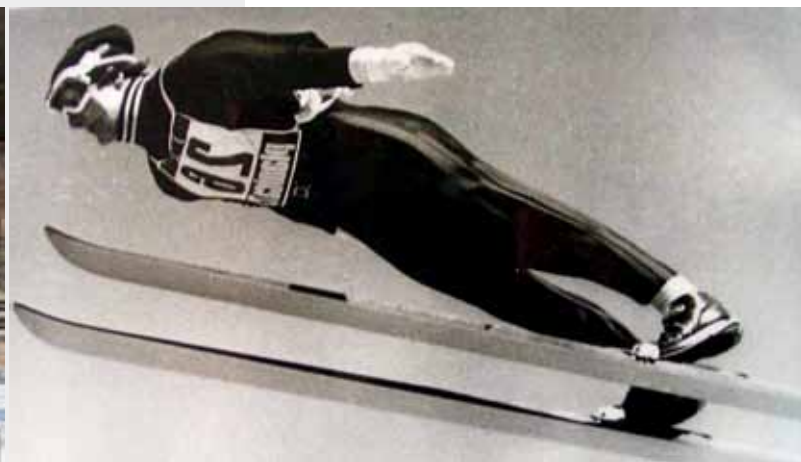
hitrosti, a na srečo so v Planici ugodnejši termični pogoji.

Tekom konstruiranja skakalnic se je spremenjal tudi slog skakanja iz vzporednega ali klasičnega v t.i. V-slog. Izkazalo se je, da se vzgonske sile pri V-slogu občutno povečajo in da so skoki v tem načinu daljši za deset do petnajst odstotkov. Z leti pa se ni spremenil samo slog skakanja temveč tudi dresi, ki so postali manj prepustni in s tem omogočajo skakalcem daljše skoke. Tako rekoč se je vse izboljšalo in zaradi manjšega naleta ter bolj podolgovate krivulje leta, so lahko povečevali skakalnice.

V začetku devetdesetih let sta z bratom Ladom planiško velikanko pripravljala na dvestometerske polete, kar se je drugim zdela čista znanstvena fantastika, a že leta 1994 je Toni Nieminen s skokom 203 metre prvi preskočil 200-metrsko znamko. Danes smo se že povsem približali 250 metrom in konstruktor Gorišek je prepričan, da je možno iti blizu 300 metrov.

Janez Gorišek pričakuje, da bo njegov naslednik pri načrtovanju velikih letalnic njegov sin Sebastjan, s katerim že nekaj let tudi uspešno sodelujeta. Verjame, da bo on tisti, ki bo nadgrajeval znanje, ki ga imajo in da bo tudi boter tristometerski skakalnici. Vsekakor pa je, in bo ostal, Janez Gorišek -nenadomestljiva legenda smučarskih poletov.

Benjamin Resnik

Pomladno prebujenje

Sonce! Pomlad! Oh, to čudovito življenje! Po mili in kratki zimi, ki nam ni ponudila ravno obilo smučarskih užtkov, se je narava začela prebujati. Ravno pravšnje temperature in prečudoviti dnevi nas kar vabijo, da pretegnemo naše noge, prezračimo pljuča in se brezskrbno podamo po novih poteh.

Z Mašo, Moni, Rožletom in Davorjem smo se odločili, da uresničimo našo polletno željo - prehoditi pot, ki povezuje zadnje tri točke Slovenske planinske poti: Socerb-Trstelj-Ankaran. Pomladni meseci so idealni, saj se lahko predajamo prvim zares toplim sončnim žarkom, vendar nam kljub temu ni prevroče.

Ob osmi uri se z avtom iz Ljubljane odpeljemo proti Primorski. Po dobri uri vožnje in prevoženih 95 km zapustimo avtocesto na izvozu Kastelec. Malo naprej na desni strani zagledamo avtobusno postajališče, na levi strani pa ekološki otok in makadamsko parkirišče. Le-to je majhno, primerno za štiri avtomobile, vendar če prispete dovolj zgodaj, boste zagotovo našli prostor za svojega jeklenega konjička. Odločimo se, da pohodne palice pustimo v avtu, s seboj pa, kljub napovedanim visokim temperaturam in lepemu vremenu, vzamemo še kape. Obuti smo zelo različno: Davor ima tekaške copate, Rožle in Moni se odločita za planinske čevlje, midve z Mašo pa za nizke pohodne čevlje, vsaka seveda v svoji najljubši barvi :).

Pot nadaljujemo po vzpenjajoči se asfaltni cesti, kateri se po 100 metrih se na desni strani priključi majhna stezica, ki vodi mimo cerkve sv. Križa iz 12. stoletja. Po kakih treh minutah hoje se naša pot zravnava. Zapustimo asfalt in pot nadaljujemo po širokem kolovozu, ki nas po približno pol ure pripelje do razpotja. Vzamemo si čas za prvo pavzo,

slečemo naše čebulaste ovitke (vetrovke, flise, puloverje,...) in že smo v kratkih rokavih, pripravljeni za nadaljevanje. Pot želimo nadaljevati v borov gozd, vendar Maša še pravočasno opazi skriti smerokaz, ki je že v slabem stanju, vendar še zmeraj kaže pot proti prvemu od naših treh ciljev - Socerbu. S hojo nadaljujemo levo iz smeri prihoda. Borov gozd izgine in obda nas zanimiva pokrajina. Videla sem že mnogo slovenskih lepot, vendar me je ta res navdušila. Travniki, posejani z brinjem in kamenjem, vmes pa mogočni črni bori. Malo naprej stoji grad Socerb, kateri je v zgodovini odigral pomembno strateško vlogo, vendar je njegova današnja podoba zelo skromna. V gradu je gostilna, katera pa se, kot ugotovimo na našo žalost, odpre šele ob 17. uri. Na gradu je vzdian tudi žig Socerba (389 m.n.v.). Spustimo se po stopnicah, na desni strani zagledamo industrijski Trst in pridemo na asfaltno cesto po kateri nadaljujemo pot. Asfaltno podlago zapustimo na glavni cesti (domačin nam razloži: 'Na tisti, ki ima črto po sredini'), kjer se na levo odcepi manjša stezica zaraščena z robidovjem. Začnemo se spuščati s kraškega roba. Pokrajina je zares čudovita! Prispemo v Osp (57 m.n.v.). Na skalnati steni (ki je ob nedeljskih dneh kot je ta, kot Šmarna gora med vikendi) se kar tre plezalcev. Naše oči opazijo napis »VINSKA KLET«. Khm...je treba nazdravit pohodu, kajne? Od prijaznega domačina v zameno za tri evre pridobimo 1,5 litrsko plastenko Radenske, napolnjene s hladno zlato rumeno tekočino – malvazijo.

S hojo nadaljujemo mimo kampa in v daljavi že vidimo Tinjan (374 m.n.v.). Na levi strani se nam priključi suha struga z mnogimi prelivami in vidnimi poglobitvami zaradi erozijskih tolmunov. Po vzpenjajoči se poti nadaljujemo mimo vodohrana in prispemo na vrh Tinjanskega hriba. Z vrha je lep razgled na morje in kraški rob. Tu pojemo zalogo hrane in se odpravimo po žig, ki ga najdemo na

stari kraški hiši. Markacije nas vodijo po asfaltni cesti vse do Zgornjih Škofij. Prečkamo cesto in se znajdemo med starimi, lepo ohranjenimi hišami. Pot nas popelje naprej med vinogradi in ko prečimo asfaltno cesto, nadaljujemo na desno. Čez nekaj časa se pred nami pokaže tabla za Ankaran. Juhej! Naš pohod se nam vsem že malo vleče in komaj čakamo, da namočimo noge v še zmeraj hladno morje. Domačinka nam pove, da imamo do cilja še dobrih dvajset minut hoje. Odlično! Veselo se odpravimo po gozdni cesti, kjer na poti srečamo skupino popotnikov in ob 16.10 prispemo v Ankaran (9 m.n.v.). Žig se nahaja v gostilni Korte.

Skočimo do morja, nakar si Maša in Moni zaželita kave, vendar so še vsi lokali zaprti. Ob 17.13 gremo na postajo čakati avtobus, ki naj bi nas pripeljal nazaj do avtomobila. Na spletu je pisalo, da se avtobus ustavi na postajališču »Ankaran križišče«, mi pa smo čakali na postaji »Ankaran«. Davor po posvetu z domačinko ugotovi, da čakamo dva kilometra od prave postaje, do odhoda avtobusa pa je le še pet minut. Ti šment! Še dobro, da imamo radi dogodivščine. Z Davorjem uspeva dobiti »štop« do Kastelca, kjer smo pustili avto, Moni, Mašo in Rožleta pa pobere Monin oče, ki se k sreči ravno vrača z vikenda.

Kljub zmedi z avtobusom nam je uspelo. Lep in sončen nedeljski dan smo zaključili s povratkom v Ljubljano, prijetno utrujeni in z mislimi na naslednje osvojene vrhove.

Časovnica:

Kastelc - Socerb 50 min

Socerb - Osp 1 h

Osp - Tinjan 50 min

Tinjan - Ankaran - 2 h 20

Polona Piltaver

V tokratni številki vam predstavljamo alfo in omego Fakultete za gradbeništvo in geodezijo v Ljubljani, dekana Matjaža Mikoša. Svojo vlogo je prevzel leta 2009, srečamo pa ga lahko predvsem v višjih letnikih ter na doktorskem študiju v povezavi s predmeti iz hidrologije in hidrotehniko.

slavnostni govor ob 90-letnici ULFGG leta 2009

Intervju: prof. dr. Matjaž Mikoš

Kako je potekalo vaše izobraževanje oziroma kdaj in kako ste se odločili za študij gradbeništva? Bi se glede na trenutne razmere kot dijak odločili enako?

V gimnazijskih letih v Ljubljani sem bil zelo aktiven v planinskem društvu Ljubljana Matica, najprej kot član in nato tudi načelnik Mladinskega odseka. To je bil čas spoznavanja domačih in tujih gora in to je v meni vzbudilo zanimanje za dogajanje v naravi. Ker sem takrat veliko bral in razvil občutek za slovenski jezik ter imel dober spomin, sem sicer razmišljal tudi o študiju prava ali mednarodnega bančništva. Ker smo se v družini radi poglobljeno pogovarjali, sva s starejšim bratom kmalu razvila kritično razmišljanje in logično sklepanje. Tako sva prišla do logičnega sklepa, da je tehniška izobrazba dobra odločitev; brat je končal študij strojništva, sam pa sem se končno raje odločil za gradbeništvo. No, že od začetka študija, ki mi je šel dobro od rok, sem vedel, da bom izbral hidrotehnično smer; kot rečeno sta me zaradi gorništvu začela zanimati hudourništvu in pojavi v gorah. Še danes sem mnenja, da so tehniški poklici dobra odločitev, ker gradijo na realnih temeljih, zahtevajo natančnost in treznost v odločitvah. Gradbeništvo pri tem ni nobena izjema, je pa res, da sem na področju gradbeništva izbral področje, ki se ukvarja z vodo in naravo, kot neke vrste kompromis. Če sem v srednji šoli še razmišljal tudi o drugih študijih, sem danes vesel, da sem gradbenik in inženir.

Kako gledate na prenovljen sistem študijskih programov ter kakšne razlike opazate pri svojem delu v primerjavi s starim sistemom. Se vam zdi, da se je bolonjska reforma na naši fakulteti dobro »prijela«?

Z bolonjsko prenavo smo bili bolj ali manj soočeni kot z dejstvom, ki je bilo prvenstveno namenjeno mednarodni izmenjavi študentov v Evropi, kjer naj bi zgradili skupen trg, odpravili meje in omogočili prost pretok blaga in ljudi. Poenotenje akademskega prostora je logično prišlo kot politična odločitev za korak v tako smer. Problem pri vseh prenavah je ta, da je univerza relativno konservativen sistem v žlahtnem pomenu te besede, ki ga pogoste preнове in spremembe zanihajo iz stabilne lege v nemirno nihanje. Šolski sistem v Sloveniji prepogosto spreminjamo. Dvostopenjski bolonjski sistem s tretjo doktorsko stopnjo smo pripeljali v tradicionalni nemški izobraževalni sistem z diplomom, ki pa je na podiplomski stopnji kombiniral anglosaksonski magistririj znanosti in nemški model doktorata kot skoraj življenjskega dela. Sam sem to okusil, ko sem z dokončanim magistririjem znanosti po diplomi odšel v Švico na izpopolnjevanje in po skupaj 5 letih doktoriral pri 33 letih. Tako sem okusil dva različna akademska modela. Pri študiju smo morali takrat za napredovanje opraviti vse obveznosti za vpis naprej, tako nas je od preko 200 na novo vpisanih v 1. letnik študija gradbeništva napredovalo neposredno do tretjega letnika manj kot 50. Pa sem vseeno imel vsake počitnice proste za študentsko

delo in dolg dopust. V času predavanj pa smo študij jemali resno, kot delo in tudi bili ali delali za fakulteto vsaj 40 ur na teden. Zato diploma kmalu po 23. rojstnem dnevu ni bila posebno presenečenje.

Bolonjska prenova na FGG še ni polno zaživela, saj druge stopnje še niso končali prvi študentje. Največja napaka je po mojem dualizem na prvi stopnji z vzporednim strokovnim in univerzitetnim študijem, ki oba omogočata nadaljevanje na drugi stopnji, ter absolventski staž po vsaki stopnji. Gradbeništvo žal ni tako imenovani regulirani poklic in ni mogel uvesti enotnega magistrskega študija, kot recimo arhitektura, farmacija ali veterina. Bolonjska prenova spodbuja semester drugje (v tujini), kar je nedvomno pridobitev, vendar le redki pridobijo v tistem semestru vseh 30 kreditov. Bolonjska prenova daje večjo izbiro vsebin, kar je študij podražilo. Država cinca pri plačilu 5. letnika, univerza je za prenavo dobila le pičla sredstva, oprema ni up-to-date in še bi lahko našteval, kaj nismo storili ob prenovi – smo pa prevetрили vsebine predmetov in programov ter ponudili nove vsebine in študije, recimo geofiziko in stavbarstvo. Odprta vprašanja, ki ostajajo, so institucionalna ločitev strokovnega in univerzitetnega študija na prvi stopnji, da ne bi na obeh programih učili isti pedagogi, uvedba enotnega 5-letnega magistrskega študija namesto dveh stopenj na univerzitetnem študiju in podaljšanje raziskovalnega doktorskega študija za (vsaj) eno leto. O šolninah pa v kakšni drugi številki revije.

Problem pri vseh prenavah je ta, da je univerza relativno konservativen sistem v žlahtnem pomenu te besede, ki ga pogoste preнове in spremembe zanihajo iz stabilne lege v nemirno nihanje. Šolski sistem v Sloveniji prepogosto spreminjamo.

na promociji novih rednih profesorjev UL FGG v svečani dvorani UL leta 2011

vzdušje na 2.svetovnem forumu o zemeljskih plazovih v Rimu, Italija, 2011

pozdravni govor na strokovnem posvetovanju v Sloveniji 2010

Zadnje čase se na našo fakulteto, predvsem na smer gradbeništvo, vpisuje čedalje manj dijakov. Kako bi ta delež povišali in prepričali dijake, da naj pridejo k nam na fakulteto?

Vpis na geodezijo je stabilen in zanimanje dobro, smo pa edina univerzitetna ustanova v Sloveniji, ki ponuja tovrstne študijske programe. Na področju gradbeništva je konkurenca bistveno večja. V primeru zmanjšane vpisa in tudi posledično morda manjšega števila diplomantov na področju gradbeništva to dejstvo nima le slabih strani, saj bi to dvignilo ceni tistim, ki diplomo imajo – nekaj podobnega lahko spremljamo pri recimo zdravnikih, ki so zelo iskani in iščejo službe predvsem v urbanih središčih, drugje pa jih primanjkuje. Na področju gradbeništva je večji problem, da dijaki, ki pridejo, morda niso povsem predani študiju, nimajo zadosti kakovostnih predznanj. Bolje je imeti nekaj manj študentov, ki so motivirani in imajo ustrezna (tehniška) predznanja. Na univerze se v Sloveniji vpiše že preko 70% srednješolske generacije in če na FGG pridejo nekoliko bolj povprečni dijaki, je problem prehodnost v višje letnike, predvsem v 2. letnik. Mislim, da je poklic gradbenika preveč odgovoren, da bi nivo na fakulteti spuščali v nedogled in ga ustrezno mnenju nekaterih pač prilagajali dijakom, ki se vpišejo. Gradbeništvo je preveč odgovoren poklic za številčno močan vpis in nizke kriterije prehodnosti. Se pa seveda lahko zgodi, da bo vedno večji delež dijakov iskal svoje možnosti na novih šolah s tega področja, ki bodo za svoj ugled in kakovost morale prehoditi kar dolgo pot, preden bodo nudile kakovostno primerljive programe tem na FGG.

Gradbeništvo je preveč odgovoren poklic za številčno močan vpis in nizke kriterije prehodnosti.

Kaj Vam pri delu na fakulteti predstavlja največji izziv?

Prve pedagoške izkušnje sem nabiral že na planinskih šolah in tečajih pri svojem delu kot mladinski in potem še planinski vodnik pri Planinski zvezi Slovenije. Danes je za mene kot pedagoga izziv pri delu v akademskem okolju delo z mladimi ljudmi, ki so polni vprašanj in novih idej, ki jim lahko pomagamo na njihovi poti v življenje in jim daš ali odvzameš polet. Verjetno ni skrivnost, da je v tem smislu profesorju bolj zanimivo poučevati na drugi in tretji stopnji študija, ko študentje že bolje vedo, za kaj gre in kaj hočejo. Obenem me veseli, da na svojih predavanjih srečujem ne le gradbenike, temveč tudi okoljske gradbenike (vodarje), geodete, gozdarje, geologe, geografje in druge. Različni profili študentov zahtevajo od pedagoga večjo širino razmišljanja in ga obenem usmerjajo v interdisciplinarnost. Kot dekanu pa mi je izziv uravnoteženo in odgovorno urejati odnose med študenti in pedagogi, raziskovalci in administracijo, med vsemi deležniki na FGG in okoljem, v katerem delujemo. Ohraniti pri tem visoko mero socialne kohezije med nami je imperativ, usmerjati prevelike individualiste in biti sposoben komurkoli brez slabe vesti pogledati v oči.

Kako je izgledal vaš dan, ko ste bili študent in kako zdaj ko ste dekan?

Kot študent sem začel delovni dan pred 7. uro zjutraj, saj smo predavanja začeli že tudi ob 7.30. Na faks sem se v glavnem vozil s kolesom, pozimi pa z zelenci iz

Bežigrada. Danes sem v glavnem v avtu, na faksu pa tudi ob sobotah in nedeljah, ko je mir (ni strank ali telefonov) in lahko opraviš manjše obveznosti ali pa si preprosto spet raziskovalec nekaj mirnih ur. Kot študent sem jedel v menzah, pogosto v Maximarketu, danes sem pogosto preko dneva brez tople hrane in jem pošteno šele popoldan doma. Kot študent sem imel nekaj učnih predmetov na semester in proste večere za prijatelje in proste vikende za hribe. Danes je tempo zaradi elektronskih pomagala in poplave informacij zelo stresen, večeri pa za družino in beg pred stresom preko dneva. Kljub temu, da mi država daje dolg dopust, ga ne izkoristim vsega, kar pa je kar razširjena bolezen v akademskih krogih. Morda vsaj malo k temu pripomorejo službene poti na sestanke in kongrese v tujino, ki omogočajo drugačen »stres« kot je redno delo na faksu ter tako nekoliko razbijejo monotonijo.

Menite, da je študentom težje/lažje kot pred npr. 30 leti?

Verjetno je vsaki generaciji študentov težko, čeprav je študentsko življenje za marsikoga lepši del življenja – mlad človek dozoreva, pred njim se odpira življenje, vsak dan v vsakem pogledu napreduje. Je pa res, da smo sami študirali v drugih časih, ko so bile socialne razlike manjše, razslojevanje je med tem opravilo svoje, če dodamo krizne razmere, ko mnogo kdo ne more študirati brez študentskega dela, so razmere danes nedvomno težje. Vendar k temu prispeva svoje tudi idealizem moje generacije, ko

smučanje s prijatelji

smučanje z družino

zlati paviljon v Kyotu, Japonska, 2011

smo študij sprejemali kot obveznost do družbe, ki vlaga v nas. Zato nam je bilo lažje študirati, službe so bile relativno zagotovljene. Zanimivo bi bilo vedeti, koliko študentov danes jemlje študij enakovredno delu in se jim mudi študirati, da bi čim prej prišli do svojega kruha.

V kolikor bi fakulteta imela na razpolago dodaten milijon evrov, kam v fakulteto bi vložili ta denar?

Ker svoje študente učimo za delo, bi bilo treba tak denar uporabiti za izboljšanje pogojev študija in dela: boljša oprema učilnic in laboratorijev, modernejša učna orodja in pripomočki, boljša raziskovalna oprema, financiranje sobotnega leta za pedagoge, sofinanciranje kakovostnih programov študentskih organizacij, štipendiranje lastnih odličnih študentov, financiranje kakovostne ponudbe športa in rekreacije za študente in zaposlene – in na koncu bi seveda 10% ohranil kot zlato rezervo. Treba pa je seveda povedati, da moramo kot javni zavod vse svoje proste finančne vire hraniti pri državi, vse svoje aktivnosti pa ustrezno načrtovati pravočasno in v naprej. Morda še to, da so letni prihodki fakultete nekaj manj kot 13 milijonov evrov, torej dodatni milijon evrov niti ni vsota, ki bi fakulteti bistveno spremenila pogoje dela, se pa ga ne bi posebej otepal.

Na spletu zasledimo, da ste precej aktivni tudi v tujini. Kako bi primerjali njihov sistem in kvaliteto izobraževanja na Univerzi v Ljubljani?

V tujini so dobre in slabe šole in tudi na dobrih šolah so slabi pedagogi in raziskovalci ter obratno. Kakovost Univerze v Ljubljani je v tem smislu povsem primerljiva s tujino, ki seveda nudi nekatere mnogo boljše rešitve (bogato založena knjižnica na ETH v Zürichu, v nedeljo odprta knjižnica v Glasgowu,

sodobno opremljeni hidravlični laboratoriji, mednarodne skupine sodelavcev...) a tudi nekatere slabše (manjša akademska svoboda pri izbiranju vsebine dela, slabši oddelki na sicer znanih univerzah...). Bistvena prednost je, da v času študija v tujini dobira spoznaš druge kulture, se s tem odpreš v svet, postaneš bolj svetovljanski in strpen do drugačnih – pa še vsaj en tuj jezik se res naučiš dobro. Zato velja, da priporočam vsakemu študentu v času njegove akademske kariere oditi za krajši ali daljši čas v drugo akademsko okolje –

Če bo šlo tako naprej, bodo knjižnice postale podobne črpalkam, kjer čakaš na plačilo goriva, ker drugi vplačujejo Loto, kupujejo hrano ali pa karte za hokej.

in se vrniti. Sam z doktorskim študijem v tujini nisem imel nobenih problemov glede predznanj, izobrazba z Univerze v Ljubljani je bila dovolj dobra. Obenem lahko spoznaš strokovnjake, s katerimi sodeluješ kasneje, ko si ponovno doma.

Fakultete pri nas so po mestu precej razdrobljene. Bi k izboljšanju študentskega življenja koristil kak kampus, kot je to navada v drugih državah?

Definitivno, tu ni kaj izgubljeni besed. Vendar je zgodovina nastanka in razvoja Univerze v Ljubljani drugačna, da bi lahko nastal poseben kampus. Pa še vrsta zaposlenih in študentov je rada bližje centru, kjer ni ravno veliko prostora za večji kampus. Pred dnevi sem bil en dan na delovnem sestanku v Milanu, kjer je država pred dobrimi 10 leti ustanovila novo univerzo Milano Bicocca iz nič. Delno so na njo prešli zaposleni iz po mnenju države prevelike univerze Milano, kot začetno doto pa so ji namenili nove stavbe na zemljiščih bivše tovarne Pirelli.

Morda je bila nedavna želja po ustanovitvi nove Politehnike v Ljubljani ali pa zdajšnja zaveza koalicije po ustanovitvi elitne Tehniške univerze v Ljubljani nek podoben poskus zmanjšanja Univerze v Ljubljani in vaba za prehod v novo univerzo bi bili novi prostori, urejeni po sistemu kampusa. Vse lepo in prav, vendar naj država kot dober gospodar (ustanovitelj) najprej izboljša pogoje obstoječim visokošolskim ustanovam, ki izvajajo javno službo na področju terciarnega izobraževanja.

Kako bi komentirali trenutne razmere v gradbeništvu ter na kakšen način bi po vašem lahko rešili trenutni gradbeni položaj?

Žalostno. Strokovna dejavnost je bila podvržena apetitom politike in bank ter posameznikom, ki so to dejavnost zlorabili za svoje potrebe, kot je mešetarjenje z zemljišči, napihovanje cen nepremičnin, uničevanje podjetij pred notranjim odkupom in podobno. Na fakulteti tega nismo nikoli učili niti podpirali. Popolno sesuvanje te pomembne dejavnosti za družbo je napačno, izgublja se tehnično in tehnološko znanje, reference izvajalcev. S tem se odpira trg tujim projektantom in izvajalcem, ki bodo pri projektih pobrali dobiček, nam pa prepuščali podizvajalska dela. Tudi javno naročanje z edinim kriterijem najnižje ceneje je imelo svoj prispevek k razmeram v gradbeništvu. Ali je sedaj po gradbeništvu na vrsti javno zdravstvo in potem še enkrat tudi šolstvo... Gre za pomembne družbene podsisteme, ki ne morejo biti popolnoma

Morda še to, da so letni prihodki fakultete nekaj manj kot 13 milijonov evrov, torej dodatni milijon evrov niti ni vsota, ki bi fakulteti bistveno spremenila pogoje dela, se pa ga ne bi posebej otepal.

na obisku v Kyotu na Japonskem 2012

prepuščeni samim sebi in delovanju trga. Nujen je nov investicijski zagon, gradbeništvo pa ima odgovornost, da ponuja rešitve z višjo dodano vrednostjo, kakovostnejše materiale, boljše organizacijo gradnje, lažje in cenejše vzdrževanje. Če pa hočemo to, rabimo razvoj in raziskave ter dodatna vlaganja.

Se morda inženirji znajo preslabo »prodajati« ali pa problem tiči še kje drugje?

Problem nedvomno je, da ima inženirski poklic nizko družbeno moč in ugled. Poplava drugih poklicev je preglasila inženirske poklice in zavzela pomembne vzvode odločanja v družbi. Napake so bile storjene že v osnovni šoli, kjer tehniko izpodrivajo drugi predmeti in upad zanimanja osnovnošolcev in srednješolcev za tehniške in naravoslovne poklice je prevelik. Velikokrat se meri moč in ugled po plači in statusnih simbolih, ne pa po zanimivosti poklica. Signali v družbi so obrnjeni preveč proti naravoslovju in tehniki. In če so signali negativni, je moč to obrniti z višjimi plačami inženirjev, proaktivno štipendijsko politiko za te poklice in z omejevanjem na drugih področjih.

Kaj bi svetovali študentom naše fakultete zdaj v času študija in po končanem šolanju?

Študirajte tako, kakor da delate v dobrem podjetju za čim boljšo plačo. Pomembno je znanje, ki ga ni nikoli preveč, čeprav nekatero hitro zastari, še najbolj tisto, naučeno kampanjsko in za izpit brez globljega razumevanja. Učimo se vedno za sebe in ne za druge. Po končanem študiju pa ne pozabite na vseživljenjsko izobraževanje in sprotno osveževanje znanja. Možnosti za to je vedno več.

Signali v družbi so obrnjeni preveč proti naravoslovju in tehniki. In če so signali negativni, je moč to obrniti z višjimi plačami inženirjev, proaktivno štipendijsko politiko za te poklice in z omejevanjem na drugih področjih.

Na kateri dosežek v svoji karieri ste najbolj ponosni?

Človek lahko razmišlja in tehta in našteva. Ponosen sem na dejstvo, da sem po uspešni diplomski v Jugoslaviji prejel štipendijo Švicarske konfederacije in po doktoratu na eni najboljših tehniških šol na svetu našel pot nazaj v samostojno Slovenijo, preživel kulturni in družbeni šok po vrnitvi v povsem novih razmerah po osamosvojitvi Slovenije in se uveljavil v lastni državi - in da sem s tem popolnoma zadovoljen in ne iščem zadoščenja v tujem raziskovalnem Hollywoodu. Izzivi in problemi v Sloveniji so me raziskovalno popolnoma zadovoljili. Če pa bi navedel posamezni korak v svoji karieri, pa bi to gotovo bila odločitev v petek 17. novembra leta 2000, da se kot prostovoljec javim v Bovcu lokalnemu štabu Civilne zaščite in jim ponudim svoje znanje po nočnem katastrofalnem drobirskem toku v Logu pod Mangartom. Ta korak je v veliki meri zaznamoval moje delo in življenje do danes.

Kako preživljate prosti čas in kaj je vaša najljubša oblika sprostitve?

Verjetno ni skrivnost, da je na takem delovnem mestu in v delovno zelo aktivnem in produktivnem obdobju življenja prostega časa malo, če seveda odgovorno opravljaš svoje delo. Večinoma je prosti čas vezan na krajše vikende in počitnice v družinskem krogu s smučanjem, krajšimi kolesarskimi in pohodniškimi izleti ter morjem. Konjički v prostem času so od nekdanjega zbiranja znamk in hribolazenja prešli v iskanje zgodovinskih razglednic okolice Kanalske doline v Italiji, od koder izvira moj rod po očetovi strani ter iskanju svetega Grala pri

reprodukciji elektronske glasbe. Pomirja in sprošča pa me že krajši obisk idilčne gorske vasice Strmec nad Logom pod Mangartom...

Ste kdaj razmišljali o uporabi socialnih omrežij, kot so Twitter, Google +, Facebook, LinkedIn?

Razmišljal že, vendar dajem prednost kakovostnim neposrednim stikom med ljudmi, razgovoru v živo in pogledu v oči. Ker imam širok krog znancev in prijateljev, mi taka socialna omrežja niso nujna za zapolnitev mojega življenja z naključnimi znanci. Zato se opravičujem številnim študentom in diplomantom, ki me vztrajno vabijo med svoje prijatelje na Facebooku, pa me to ne povleče. Stike s prijatelji pa lahko imam tudi preko telefona, elektronske pošte ali osebno. Celozgodovinsko leto še vedno napišem lastnoročno nekaj čestitk in neham mesedžirat kmalu po polnoči, pa ne zato, ker bi šel že spat.

Kaj menite o tem, da se dandanes ogromno znanja, vsemogoče skripte in zapiski pretakajo po spletu, knjižnice pa so čedalje manj obiskane. Je to dobro ali slabo?

Če bo šlo tako naprej, bodo knjižnice postale podobne črpalkam, kjer čakaš na plačilo goriva, ker drugi vplačujejo Loto, kupujejo hrano ali pa karte za hokej. Če ne drugače naj bodo knjižnice mesta kakovostnih informacij, za kar na spletu to ne moreš vedno trditi.

Za konec: kaj bi sporočili bralcem Mosta?

Hvala, da ste zdržali do konca.

Janez Mikec
Teja Török

Kratka vprašanja:

Moto: Kdor ne zida ni Sloven'c.

Dan ali noč? Vse ob svojem času.

Knjiga ali internet? Internet v službi in knjiga doma.

Priljubljena glasba? Vse bolj techno – saj smo tehniki al' ne?

Intervju: Patrik Rosc

Patrik je študent naše fakultete, ki ima očitno odlične reflekse, dober vid in ravno roko. Bodoči geodet je namreč odličen igralec namiznega tenisa, kar je že večkrat dokazal na tekmovanjih doma in v tujini. V lanskem študijskem letu je postal celo univerzitetni prvak Slovenije, kar pomeni, da zastopa tudi našo fakulteto. Kako zahtevno je v resnici prestrezanje male bele žogice in kakšno je življenje mladega igralca »pinkponka«, pa si preberite v naslednjih nekaj vrsticah.

Si študent 2. letnika geodezije in geoinformatike, hkrati pa zagrizen športnik. Kako si se torej, kljub slednjemu, odločil za študij geodezije? Bi se danes še enkrat odločil tako?

Za študij geodezije sem se navdušil pred začetkom 4. letnika srednje šole, ko sem opravljal kratko počitniško delo v geodetskem podjetju. Čeprav mi včasih študij na FGG-ju povzroča kar nekaj sivih las, bi se danes še enkrat odločil zanj.

Koliko časa že igraš namizni tenis in kako to, da si se navdušil nad tem športom? Te je kdo posebej usmeril v to ali te je gnala zgolj lastna želja?

Z namiznim tenisom se resno ukvarjam že dobrih 11 let, nad tem športom pa me je navdušil oče, ki je tudi sam v mladosti rad igral »pinkponk«, ampak le bolj na rekreativnem nivoju.

Kakšno mesto ima v tvojem življenju namizni tenis? Je to le bolj aktivno udejstvovanje na tem področju ali se spogleduješ tudi s profesionalno kariero?

Trenutno namizni tenis bije bitko s študijem za primarno aktivnost v mojem življenju. Ker je v našem okolju težko postati profesionalni namiznoteniški igralec, bi za ta korak moral nujno oditi v tujino. Za to se zaenkrat še nisem odločil, imam pa namen po končanem študiju vsaj za kakšno leto oditi v tujino in tam poskusiti poiskati srečo.

Na spletu najdemo veliko podatkov o tvojih dobrih rezultatih. Že večkrat si zastopal tudi barve naše fakultete, pa ne le na državnih, temveč tudi mednarodnih ravni. Na katere dosežke pa si sam najbolj ponosen in kakšna odličja so vse v tvoji zbirki?

V lanskem študijskem letu sem postal univerzitetni prvak Slovenije, kar mi je posledično prineslo mesto v ekipi, ki se je poleti odpravila na evropsko univerzitetno prvenstvo na Madeiro. Sredi Atlantika smo nato v zelo močni konkurenci uspešno zastopali barve Univerze v Ljubljani in osvojili bronasto odličje, kar si sam štejem za največji uspeh v karieri.

Sem tudi prejemnik medalj z državnih prvenstev v vseh starostnih kategorijah, na pravkar končanem državnem prvenstvu za člane do 21 let pa sem postal državni prvak v kategoriji dvojic.

Kako pogosti in intenzivni so tvoji treningi ter kaj vse obsegajo? Imaš kakšnega posebnega vzornika, ki zelo motivacijsko deluje nate?

V pripravljalnem obdobju imamo treninge dvakrat dnevno, na pripravah na Kitajskem smo jih imeli tudi po trikrat, kar znese dobrih 7 ur namiznega tenisa dnevno. Ampak ta ritem je bolj pisan na kožo Kitajcem, kar se potem odraža tudi v njihovi superiornosti proti ostalemu svetu. V tekmovalnem obdobju, ki približno sovпада s študijskimi aktivnostmi (vajami, predavanji), pa imam nekje do 8 treningov tedensko.

Treningi namiznega tenisa potekajo malce drugače kot si jih predstavlja večina ljudi. Na treningih namreč ne igramo ves čas za točke, prav tako je potrebno poskrbeti za dobro fizično pripravljenost. V tujini dajo veliko poudarka tudi psihološki pripravi, kar pa v Sloveniji na žalost še ni »prišlo v modo«.

Posebnega vzornika sam nimam, se pa pri določenih stvareh, najsi bodo te iz športnega oz. študijskega področja, poskušam zgledovati po različnih ljudeh.

Koliko pa zahteva namizni tenis finančnega vložka? Je to velik zalogaj ali se ga da pokriti s študentskimi dohodki?

Finančno je namizni tenis neprimerljiv z velikim bratom tenisom, kjer so stroški veliko večji. Kljub temu pa je potrebna pogosta menjava opreme, kjer mi sicer pomagata matični klub NTK Tempo Velenje in osebni sponzor Tibhar. So pa seveda tukaj stroški raznih priprav in mednarodnih tekmovanj, kot je recimo evropsko univerzitetno prvenstvo, kjer je potrebno večji del financirati iz lastnega žepa.

V pripravljalnem obdobju imamo treninge dvakrat dnevno, na pripravah na Kitajskem smo jih imeli tudi po trikrat, kar znese dobrih 7 ur namiznega tenisa dnevno.

Kako ti uspe usklajevati študijske obveznosti s športnim udejstvovanjem? Ali kdaj eno trpi zaradi drugega ali pa ima ena stvar absolutno prednost?

Ker se s športom ukvarjam že veliko časa, lahko rečem da imam tudi z usklajevanjem šolskih in športnih obveznosti kar nekaj izkušenj. V srednji šoli sem na primer večino šolskih dejavnosti opravljal ponoči, kar pa se je potem zaradi pomanjkanja spanca odražalo tako pri pouku kot tudi pri treningih, zato sem na fakulteti s tem prenehala.

Za usklajevanje obojega je v prvi vrsti potrebno veliko odrekovanja. Pomembno pa je tudi dobro načrtovanje; če imam recimo v kratkem zelo pomembno tekmo, potisnem študij malce na stran; če pa je pred mano izpitno obdobje, pa izpustim kakšen trening in se na ta način bolj posvetim študiju.

Kako po tvojem mnenju naša fakulteta spodbuja mlade športnike? Imate dovolj podpore, ti na primer kdaj zamaknejo kakšno oddajo vaj, glede na to, da tekmuješ tudi za univerzo?

Mislím, da kar se tega tiče, je na naši fakulteti dobro poskrbljeno. Pri nekaterih predmetih bi se dalo to seveda še izboljšati, ampak v splošnem moram biti z odnosom do nas športnikov kar zadovoljen.

Se je pa že zgodilo ja, da sem kakšno vajo opravljal in oddal po roku.

Kaj vse še počneš v prostem času, kolikor ti ga pač ostane in kaj te še veseli?

Prostega časa je iz leta v leto manj, kolikor pa ga ostane pa ga poskušam preživeti s punco.

Kje se vidiš čez 10 let? Se boš popolnoma predal geodeziji in službi ali nameravaš ostati aktiven tudi na športnem področju?

Po pravici povedano ne vem točno. Zaenkrat bi rad ostal aktiven na obeh področjih, tako da si pustim odprta vrata tako v geodeziji kot tudi v namiznem tenisu.

Kaja Bahor

Kratka vprašanja:
Najljubši predmet na faksu:

Fotogrametrija

Najljubša pijača:

Fruc korenček :)

Največja razvada:

Play Station

Najljubša zvrst glasbe:

Vse kar gre v uho

IŠČEMO TE !

Nova uredniška ekipa revije Most. Stara počasi odhaja v »pokoj« in zato prepušča delo mlajšim, bolj nadebudnim in polnim idej.

Iščemo se oblikovalci, pisci, kolumnisti...ter seveda najprimernejši kandidat za urednika. Delo je zanimivo, polno izzivov in prinaša veliko novih izkušenj.

SI ZA ?

Pošlji mail na kaja.bahor@gmail.com ali janez.mikec@gmail.com ter poskrbi, da bo Most trden še naprej :)

vir slike: skyscrapercity.com

Tobačna mesto

Tobačna mesto naj bi postala ugledno poslovno, upravno, bivalno, kulturno in izobraževalno središče. Investitor načrtuje devet stanovanjskih stolpnic, en večji objekt, tri tisoč parkirnih mest in nekaj tisoč kvadratnih metrov površin za mestno upravo, kulturne in javne programe. Mesto v mestu, kot mu pravijo, se nahaja na področju stare Tobačne tovarne in je omejeno s Tržaško ulico na južni strani, železnico na severni strani, Oražnovo ulico na zahodni strani ter z Bleiweisovo ulico na vzhodni strani. Za izvajanje projekta so morali porušiti del tovarne, ostal pa je del, ki je kulturno zaščiten in ki ga morajo ohraniti.

Projekt je razdeljen v tri faze. Trenutno izvajajo prvo fazo, ki obsega približno 44% celotnega projekta. V tej fazi bodo zgradili tri stolpnice ter približno tisoč parkirnih mest. Gradbišče je sedaj v fazi gradnje in varovanja gradbene jame, na južni strani pa že začnejo graditi štiritetažno podzemno garažo. Ker je projekt v tej stopnji, bo tudi članek bolj geotehnične narave.

Gradbena jama je varovana z diafragmo debeline 60 cm in dolžino lamele 250 cm ter pritrjena z začasnimi prednapetimi štiripramenskimi sidri. Višina lamel je 16 m, vgrajene pa so približno 4 m pod dnom izkopa gradbene jame. Lamele diafragme se izvajajo tako, da se za vsak del izvedbe izdelajo vsako drugo lamelo, nato se počaka in izdelajo še vmesne. Varovanje izkopa za diafragmo se izvaja z izplako. Na gradbišču Tobačna mesto so uporabili polimerno izplako in ne bentonitne, saj se polimerna izplaka lažje razgradi in jo je zato lažje odstraniti

po opravljenem betoniranju. Na meji med naslednjimi fazami je odprt vkop dodatno ščitena z jet pilotno steno - tam torej ni diafragme. Objekt bo temeljen na armirano-betonski temeljni plošči. Debelina temeljne plošče se spreminja in je najdebelejša v področju pod stolpnice, kjer je debela 150 cm, drugje pa 60 cm oz. 100 cm.

Za določitev sestave tal in podtalnice so bile narejene geomehanske preiskave, ki so obsegale vrtenje, standardne dinamične penetracije, merjenje nivoja podzemne vode, dilatometrijske in presiometrijske preiskave ter preiskave s statičnim penetrometrom.

Globina[m]	AC opredelitev	ϕ [°]	c [kPa]	γ [kN/m ³]
0	umetni nasip	30	2	19
-2,5	CL, ML, SM, SC (melji, pusta glina)	26	4	19
-8	GC, GM, SC (zaglinjeni prodi in grušč)	34	2	21
-15	GC, GM, SC (prodi in grušč)	38	5	22

Sestava tal je prikazana v naslednji tabeli.

Ker je nivo podtalnice previsok in lahko sega tudi nad koto dna gradbene jame, so za zniževanje podtalnice projektirani vodnjaki, globoki približno 13 metrov.

Eden od varovanih objektov stare Tobačne tovarne je iz treh strani obdan z diafragmo, zato so za preprečevanje prevelikih posedekov projektirani jet grouting piloti. Le ti se bodo izvajali med diafragmo in objektom ter tudi znotraj objekta samega.

SIDRA

Diafragma je 4-krat sidrana po višini z začasnimi prednapetimi sidri, izvedenimi po sistemu jet grouting. Sidra so štiri-vrvna in so različnih dolžin ter pod različnimi nakloni.

Točno nosilnost sider se določa na podlagi testnih sider. Prerez ene vrvi znaša 1,4 cm², skupaj torej 5,6 cm². Jeklo vrvi je visoke kvalitete: $f_{py}/f_{pu} = 1570/1770$ MPa. Sidra se prednapenja na 400 kN, njihova nosilnost pa znaša 624 kN. Sestavljena so iz glave, prostega dela ter veznega dela. Luknje za sidra vrta stroj, ki ga uporabljamo tudi za jet grouting. Stroj najprej z vodo izvrti luknjo do projektirane globine in nato zainjektira spodnji del luknje, ki bo imel vlogo veznega dela sidra. V tako pripravljeno vrtno se nato vstavi sidro in počaka predpisano časovno obdobje preden se lahko sidra prednapne. Sidra so napeta s hidravličnim agregatom, ki je povezan s cilindrom, katerega poveznemo čez glavo sidra. Ob prednapenjanju vsakega sidra potekajo meritve, ki povedo koliko sidro dejansko nosi. Merita se predvsem sila v sidru in elastična deformacija sidra. Iz teh dveh parametrov lahko nato izračunamo efektivno dolžino veznega dela sidra. Na določenih sidrih so merilne celice, ki jih lahko priklopimo na dinamometer in tako spremljamo silo v sidru.

Jet grouting je ena novejših tehnologij izboljšanja temeljnih tal. Tla se izboljšajo z injektiranjem različnih injekcijskih mas pod visokimi pritiski. Na ta način se poruši osnovna struktura temeljnih tal, injekcijska masa se pomeša z zrni zemljine in tako dobimo slop poboljšanih temeljnih tal. V tem primeru se uporablja vodo-cementno maso, ki se predhodno zmeša v mešalni postaji in se jo nato z visokotlačno črpalko pošilja do vrtnega stroja. Masa se injektira pod tlakom 400 bar skozi dve šobi, njen vodocementni faktor pa je okoli 0,55 – 0,6. V sveže injektiran pilot se nato vgradi armaturna palica, v tem primeru so to IBO palice premera 32 mm. Posamezna palica je dol-

vrh vodnjaka

izvajanje temeljne plošče

kulturno varovan objekt, obdan z diafragmo iz treh strani

ga tri metra, spaja pa se jih s spojnici. Kot že omenjeno, se jet grouting izvaja ob in pod varovanim objektom predvsem zaradi preprečevanja prevelikih pomikov. Pri jet groutingu lahko v določenih pogojih pride do dvigovanja zemljine, kar lahko izkoristimo pri prevelikih diferenčnih posedkih. Na omenjenem objektu je problem tudi prostorska stiska, zato so na diafragmo pritrčili konzolne odre, ki omogočajo primerno logistiko, za izvajanje postopka pa so morali uporabiti tudi manjše stroje.

VODNJAKI

V preteklosti so bile izdelane simulacije dotokov podzemne vode v bodočo gradbeno jamo za projekt »Tobačna mesto«. Simulacije so bile izdelane ob različnih koeficientih prepustnosti, zaščitah gradbene jame, kotov temeljenja objektov itd. Potrebne črpane količine vode z vodnjaki so po simulacijah znašale 270 l/s za gradnjo izkopa po fazah, kar pomeni da bodo morali posamezni vodnjaki črpati vodo do 40 l/s. Kota terena pred izkopom je rahlo padala od severa proti jugu in je v povprečju znašala 296 m.n.v. Gradbena jama je izkopana do globine 281 m.n.v., nivo podzemne vode pod izkopom pa mora biti vzdrževan na nivoju 280,5 m.n.v., saj bi drugače bila gladina podzemne vode na približno 283 m.n.v. To bi pomenilo, da se gradbena dela ne bi mogla izvajati, saj bi bili deli gradbene jame pod vodo. Vodo iz vodnjakov se črpa v jašek kanalizacije. Luknjo za vodnjak premera 600 mm so izkopali s klasičnim bagerskim izkopom. Na bager se pritrži grabilec in nato spusti iz določene višine. Ko udari v material ga zagrabi in dvigne iz luknje. Če je material trši, v tem primeru konglomerat, se lahko uporabi nož namesto grabilca. Ob izkopavanju se istočasno vtiska jeklena cev, ki

varuje izkop. Ko je izkop končan se vstavi filtri premera približno 400 mm in dolžine 10 m, prostor med cevjo in filtrom pa se zasuje s filtrskim granulatom. Pred zaključnimi deli na vodnjaku je potrebno vodnjak aktivirati ter črpano vodo očistiti do določene meje. Aktivacija je sestavljena iz batiranja in air-liftinga. Batiranje poteka z enojnim batom, air-lifting pa je postopek pri katerem s kompresorjem vpihujemo zrak na dnu vodnjaka, ob tem pa voda po drugi cevi izteka pri vrhu iz vodnjaka.

Sam projekt Tobačna mesto je precej kompleksen, poleg tega pa je bilo potrebno upoštevati tudi kulturno dediščino in mnoge druge faktorje. Zaradi svoje velikosti in lokacije bo projekt nedvomno vplival na izgled mesta in življenja ljudi. Nedavno nazaj so ob gradbišču uredili razgledno ploščad, kjer si lahko ogledate izgradnjo objekta. Glede na stanje v gospodarstvu pa lahko samo upamo, da se bo ta razgled spreminjal in da ne bo tudi Tobačna mesto samo še ena nedokončana gradbena jama v Ljubljani.

Bojan Bogdan

stroj za jet grouting

model celotnega projekta

vir slike: <http://static.panoramio.com>

Življenje kot v risanki

Animirani film V Višave (»Up«) iz leta 2009 se je mnogim gledalcem vtisnil v spomin. Toda gradbenemu podjetju iz Amerike, Bangerter Homes, ki gradi hiše po naročilu, se je zdela imenitna ideja, da bi izdelali popolno repliko hiše iz tega Disneyjevega filma. Lastnik avtorskih pravic za film Disney/Pixar se je strinjal z gradnjo in tako so začeli graditi nenavadno družinsko hišo. Naj tudi omenimo, da je gradnja takšne hiše, pod takšnim imenom bila dovoljena samo za to hišo in je najverjetneje ena in edina, ki je in bo zgrajena, z izvzemom Kitajske, kjer je pa je seveda mogoče vse.

O filmu

Glavni junak zgodbe je Carl Fredricksen - precej godrnjav starček, ki pa človeku hitro priraste k srcu. Upokojeni prodajalec balonov bo moral zapustiti hišo, ki sta jo s pokojno ženo Ellie z vso ljubeznijo gradila skupaj celo življenje. A ko pride dan, ko bi moral oditi v dom za ostarele, Carl vzame usodo v svoje roke. Morda je res že v letih, vendar se še ni pripravljen odpovedati mladostnim sanjam. Zato na streho hiše naveže na tisoče balonov, jo dvigne v zrak in z njo poleti v Južno Ameriko, kamor sta nameravala odpotovati z ženo. Še kot otrok ji je prisegel, da si bosta nekoč ogledala Niagarske slapove in te obljube ne namerava prelomiti. Načrte mu malce pokvari nepričakovani slepi potnik Russell in Carlovi živci se znajdejo na težki preizkušnji.

Popolna replika

Hišo je skupaj z svojimi brati oblikoval Adam Bangerter. Vodila ga je želja po tem, da bi naredil kar najboljšo repliko hiše, katera ima v filmu posebno vlogo. Oblikovalci so dosledno upoštevali zgodbo in čas v risanki, zato je tudi hiša v mestu Herriman v Utahu dekorirana v pristnem stilu iz petdesetih let. Podrobno so preučili vse podrobnosti iz prizorov in naredili načrte za izdelavo pohištva ter dodatkov. Še posebej podrobno so se lotili kuhinjskih detajlov. Želeli so namreč poustvariti občutek iz risanke z njeno zabavno, svežo in nostalgično atmosfero.

Vseeno pa so v realno hišo morali vpeljati nekaj posebnosti, da so jo naredili bolj uporabno in zapeljivo. Dodali so ji namreč nekaj dodatnega prostora in sicer so vključili klet, katere hiša iz filma seveda ni imela. Njihova različica ima zraven še 2800 kvadratnih metrov zemljišča ter garažo za dva avtomobila. Hiša v svoji okolici in državi predstavlja veliko turistično zanimivost, zato se je okrog hiše začelo muditi ogromno ljudi. V roku enega meseca jo je obiskalo več kot 45.000 turistov in tako je samo z ogledi hiša že prinesla nekaj denarja. Pa če to ni podjetno! Seveda pa je bil glavni namen oblikovalcev prodaja hiše. To jim je uspelo z velikim metom, saj so jo prodali za kar 100.000 \$ več, kot se prodajajo podobne stavbe v okolišju. Po tihem pa so želeli, da se nekomu uresničijo ameriške sanje - da bo imel hišo, za katero bo lahko skrbel, jo izboljšal in da mu bo predstavljala tudi del družine. Sanje so se uresničile paru iz Kalifornije - Clintonu in Lynette Hamblin. Iskala sta hišo, ki bi jima predstavljala življenje iz risanke in

tako sta jo našla preko novic iz poročil. Kljub temu, da sta si v svoji domovini Kaliforniji ogledovala hiše drugega finančnega ranga, sta se vseeno odločila za 400.000 \$ vredno domovanje, ki jima predstavlja odlično naložbo. Kot je povedala nova lastnica hiške iz risanke, se z možem zgledujeta po sporočilu iz filma, ki pravi: »Dogodivščina je tam zunaj«. Naj tudi vas vodi to sporočilo k iskanju novih dogodivščin.

Hiša, ki leti

V animiranem filmu V višave (Up!) možakar na svojo hišo priveže balone, ki jo ponesejo v zrak - tak preizkus pa so zdaj izvedli tudi na National Geographicu. In hiša je res poletela!

Strokovna ekipa znanstvenikov, inženirjev in balonarjev je dva tedna pripravljala ta velik projekt, ki so ga pred kratkim ob navzočnosti navdušene množice nazadnje tudi uspešno izpeljali. Na skoraj eno tono težko in 23 kvadratnih metrov veliko montažno hiško so privezali pisanih 300 balonov, polnjenih s helijem, katerim je resnično uspelo dvigniti celotno konstrukcijo v zrak.

Leteča hiška se je dvignila kar 3.000 metrov visoko in pod nebom ostala kar celo uro, v njej pa sta bila ves čas tudi dva člana strokovne ekipe. Preizkus so izvedli kot del nove oddaje How Hard Can It Be, ki bo na sporedu jeseni, voditelj Paul Carson pa je priznal, da ni bilo niti najmanj enostavno.

Benjamin Resnik

Re:START Shipping Container Mall - Christchurch

Christchurch a year after devastating second earthquake

Christchurch was believed to be one of the few cities in New Zealand, which was worth visiting as tourist. With the historical city centre, nice walking paths near the stream and city full of students and tourists, was sure a place to spend a night. Now city centre is completely closed for the public, on the street close to the centre you can meet just nosy Asian visitors posing in front of the camera beside the barrier, which warns about the danger if you enter.

I was there for other reason – I wanted to make a picture what are the professional opportunities like surveyor or civil engineer. While I was travelling true New Zealand I have met a lot of natives who had told me that I could easily get a job like a surveyor and that the companies are desperate to get new people for a good paid job. I also heard rumours that they are training masons to measure with teodolits, so Christchurch should be nowadays “Meka” for engineers!

I was twice in this capital of South Island and both time I enjoyed it. You cannot believe how trustful and warm the natives to strangers are. First time I stayed with a lovely Mrs. Julie. I met this nice old lady in the city while seeking accommodation. She invited me and my fiend Tomaž to stay at her place. She lives in suburb and her house wasn't damage. What was interesting to us was that she glued all the small things, like souvenirs, vases, etc. to shelves. She said that it is to tiring to pick up all the time this stuff from the floor, because after shakes in CHCH are every day phenomena. She also showed us proudly her scratch book, in which were articles dedicated to earthquake.

Second host was a Slovenian Iris married to Kiwi named Brandon. They bought a house in the centre and spent all their time and money to renovation. The earthquake destroyed their long time work in few minutes. Iris told me that is was pretty hard to watch the house to torn down to ashes. Till this January they lived in rented house and now they have a new one next to the cost near the town.

In both times I felt really welcome and you can see how such natural disaster brings people together. Government tries hard to get city alive – and a good try is Restart. Restart is a shopping mall made of containers. The big problems are still the after shakes which do not allow the rebuilding as quickly as it should be.

We need to look into geomorphology that we will understand better why such devastating earthquakes happen. Mr. John Callan (GNS Science) was the right address for the questions.

New Zealand is known as the land of earthquakes. We often see headlines in the newspapers saying: »New earthquake in southern island of NZ!« - especially in the region around Christchurch. What are geological reasons for this?

New Zealand sits astride the boundary of the Pacific and Australian tectonic plates - part of the Pacific Rim of Fire. This is an active plate boundary, with both sides of the boundary moving at an average of 20mm to 45mm-a-year relative to each other. This is about as fast as your fingernails grow.

This results in a steady buildup of stress in the crust under New Zealand. This stress is released as earthquakes. New Zealand has about 20,000 quakes a year. About 2 percent of these are “felt” by people. The rest are too small to be felt.

In Richter magnitude scale, how strong earthquakes are expected in NZ?

On average, New Zealand can expect about three magnitude 6 quakes a year, one magnitude 7 quake each decade, and one magnitude 8 quake every century. The recent quakes in Christchurch/Canterbury have put a small amount of upward pressure on these average figures. New Zealand has a similar level of quake activity to California, and less quake activity than Japan.

What are the reasons for the quakes in Canterbury?

The sequence of earthquakes in Canterbury is 100% tectonic in nature. GPS measurements tell us that the Pacific and Australian tectonic plates are converging obliquely at 38mm-a-year through the centre of the South Island. This produces an inexorable

straining in the brittle crust across the South Island. 75% of this strain is taken up by the Alpine Fault, which is the on-land boundary between these two tectonic plates. The Alpine Fault runs up the spine of the South Island about 100km to the west of Christchurch. It releases its accumulated strain by rupturing every 200 to 400 years in an earthquake of about magnitude 8. Another 20% of the tectonic strain is spread across the Southern Alps and the Canterbury foothills. This manifests itself through a number of active faults in this part of Canterbury. Regular earthquake activity at places such as Hanmer Springs and Arthurs Pass is another manifestation. The remaining 5% of the tectonic strain is accommodated beneath the Canterbury plains and Bank Peninsula. So about 2 mm-a-year of strain is being stored in the crust under Canterbury. At intervals measured in thousands of years, the strain is released in a sequence of earthquakes such as the one we are currently witnessing. Prior to this sequence of quakes starting in September 2010, Christchurch had a low level of earthquake activity compared to some other parts of New Zealand.

I also talked to Mr. Roger Sutton, Chief executive of CERA (Canterbury Earthquake Recovery Authority); he explained why the city center of Christchurch has been completely closed and why such measures were taken?

A third of the buildings were destroyed or severely damaged by the 6.3 earthquake. The CBD was a still in a dangerous place with large scale demolition work ongoing. And that work will be going on for the next year at least for the large buildings, but as the majority of buildings are demolished or fixed, the cordon will be reduced. It is now just under half the size it was as at the end of February last year.

To sum up, Christchurch is getting into its feet after one year from the earthquake and people believe that will be worth visiting after renovation. I am sure that Christchurch will get the good spirit again – not because of the renovated building but because of the warm atmosphere the citizens make daily.

Katja Šušteršič

Nova Zelandija – Aotearoa

Ste si že kdaj želeli odpotovati “daleč stran”? No, tukaj bo nekaj malega napisanega o destinaciji, pri kateri tisti “daleč” dobi pravi pomen. Nova Zelandija je namreč država, ki je najbolj oddaljena od naše male Slovenije. In bila je tudi naš težko pričakovani cilj, ko smo v začetku novembra vzleteli iz letališča v Benetkah.

Pristali smo v Aucklandu, največjem mestu na Novi Zelandiji, v katerem živi skoraj tretjina tamkajšnjega prebivalstva. Razen razburjenja ob tem, da smo končno na cilju, nam utrujenost ni dovoljevala preveč razmišljanja. Najprej smo se morali torej dobro naspiti. Zjutraj smo se zbudili v sončno jutro, ki pa ni bilo dolgo tako. Čez pet minut je namreč že deževalo, čez naslednjih pet je močno zapihalo, nato pa je spet posijalo sonce. To je ena izmed značilnosti Nove Zelandije, predvsem Aucklanda: štiri letni časi v enem dnevu. Človek se hitro nauči, da mora biti nenehno pripravljen na vse.

Prvih nekaj dni smo preživeli v Aucklandu. Tako smo se navadili na časovno razliko in se malce spoznali s tamkajšnjim načinom življenja. Pri Aucklandu nas je presenetila predvsem njegova razsežnost, saj razen v strogem centru ni stavb višjih od nekaj nadstropij. Res se zelo pozna, da imajo ogromno prostora zaradi relativno majhne gostote poselitve. Hitro smo se srečali tudi z neverjetno prijaznostjo in uslužnostjo “kiwi-jev”, kot sami sebi pravijo tamkajšnji prebivalci. Takoj, ko namreč zagledajo nekoga z zemljevidom v roki, sami od sebe pristopijo in ponudijo pomoč. Tudi kasneje me je vsakič znova presenečala njihova neizmerna želja, da bi se tujci pri njih počutili čim boljše in imeli čim bolj pozitivne vtise. Večkrat se je zgodilo, da smo pri hiši vprašali za kampe v okolici, oni pa so nam ponudili, da prespimo kar na njihovem vrtu. Dobrodošli smo bili tudi pri uporabi kopalnice, ponudili pa so nam tudi hrano in pijačo. Srečo smo

imeli, da so nam prenočišče v hiši ponudili tudi ljudje, ki so nas peljali. Večino države smo namreč prepotovali, kot se za prave obubožane študente spodobi, na avtostop. Precej nevarno zveni, vendar tu smo si tak način potovanja lahko privoščili. V Novi Zelandiji je namreč tako, da če se komu zgodi kaj slabega, je več kot očitno, kako sram jih je, ker se je to zgodilo v njihovi državi, pa čeprav oni sami niso imeli nič s tem. Sama sem se tam počutila popolnoma varno, pa vendar, previdnost nikoli ni odveč, na kar radi opozorijo tudi sami. Nekaj let nazaj je Nova Zelandija veljala za popotniku skoraj popolnoma varno državo, vendar danes žal ni več tako, čeprav je še zmeraj veliko boljše, kot v večini drugih držav.

Po odhodu iz Aucklanda smo v prvem tednu potovali na sever, do Cape Reinga. Hitro smo ugotovili, da so na Novi Zelandiji mesta, razen tistih par velikih, bolj podobna vasicam. Tako je bil veliko večji poudarek na ogledovanju naravnih znamenitosti. Poleg prekrasnih peščenih plaž, ki so nas spremljale celotno pot, smo si ogledali stik Pacifika in Tasmanskega morja na Cape Reinga (dejansko se vidi črta, kjer se stikata), nekaj regionalnih parkov in med drugim tudi najdebelejše Kauri drevo, z obsegom 16,41 metra. Ta drevesa so ena izmed najstarejših vrst, saj izvirajo iz Jure. Zaradi njihovega odličnega lesa so jih v preteklosti masovno uporabljali predvsem za izdelavo ladij, zaradi česar so danes uvrščene med ogrožene vrste. Na sploh je na Novi Zelandiji veliko število ogroženih rastlinskih in živalskih vrst. Ta država je bila namreč izolirana do pred nekaj stoletij in na to se je življenje tam prilagodilo (ker na primer ptiči niso imeli naravnih sovražnikov, so izgubili sposobnost letenja). S prihodom priseljencev in posledično novih vrst, ki so jih ti pripeljali, pa se je to spremenilo. Največji problem je oposum, katerega populacija šteje dandanes nekje okoli 70 milijonov in uničuje gozdove po celi državi, zato na Novi Zelandiji velja pravilo:

»Če vidiš na cesti oposuma, pritisni na plin«. Po ogledu severnega konca se je naša ekipa ločila na dva dela: en del je ostal v Aucklandu, kjer si je nameraval poiskati službo s pomočjo Working holiday vize, drugi del, v katerem sem bila tudi jaz, pa se je s svojo turistično vizo odpravil proti jugu. S prijateljico sva torej nadaljevali potovanje, ki je trajalo dva meseca, zato ne bom opisovala vsakega kraja posebej, ampak bom omenila le tisto, kar naju je najbolj očaralo in nama ostalo v najlepših spominih.

Najprej je tu Taupo, največje jezero na Novi Zelandiji. Leži na sredini Severnega otoka v kalderi, ki je nastala v vulkanskem izbruhu pred približno 26.500 leti. Na jugu jezera se nahajajo trije aktivni vulkani, en izmed njih je tudi Tongariro, prek katerega vodi popularna pohodniška pot – Tongariro crossing. Žal je zaradi pomanjkanja časa in slabega vremena nisva mogla prehoditi, je pa to vsekakor ena izmed »must-do« stvari. Sva se pa povzpeli na neaktiven vulkan Tauhara, ki ponuja izjemen razgled na jezero in njegovo okolico. Zelo zanimiva je bila tudi pot do vrha, kjer nama je deževni gozd zmernega podnebja dajal vtis, kot da sva v filmu Avatar. Na sploh je severni otok izjemno vulkansko aktiven. V mestih, kot je na primer Rotorua, je to še posebej očitno zaradi segrelih tal, uhajanja pare in nenazadnje tudi vonja. V Taupu sva se predajali tudi adrenalinskim užitek, kot so Giant swing (različica Bungee jumping-a) in skok s padalom. Adrenalinski športi so ena izmed glavnih turističnih atrakcij Nove Zelandije, saj komercialni Bungee jumping izvira s tam.

Nato bi omenila Hawks Bay, zaliv na vzhodni strani otoka. Tu sva si ogledali Napier, zanimivo mestece zgrajeno v Art Deco stilu ter preživeli nekaj časa v Gisbornu, kjer sva se posvečali uživanju na plažah in deskanju (wave surf). Na tem delu je prebiva izjemno velik odstotek Maorov, domorodcev iz Nove

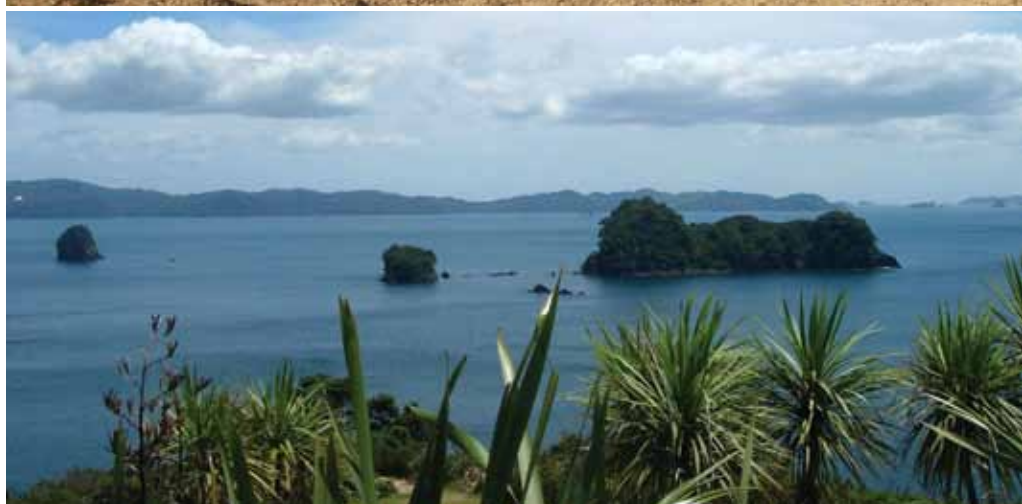
Zelandije. Tako smo tu opazili več Maorskih žensk, z njihovimi značilnimi tetovažami po obrazih.

Na Južnem otoku sva se največ časa zadržali v okolici Abel Tasman - nacionalnega parka in v bližnjem Golden Bay-u. Tu sva opravili nekaj prijetnih pohodov, izletov s kajaki, videli sva pingvine in tjulne (enega sva celo opazovali pri boju s hobotnico) ter obiskali eno izmed najlepših plaž, kar sva jih kdaj videli.

Iz tam sva se odpravili po deževni zahodni obali proti jugu. Tu v povprečju dežuje skoraj 200 dni v letu, česar posledica je izjemno zeleno področje. Skoraj celotno zahodno obalo južnega otoka namreč pokriva deževni gozd zmernega podnebja. Za njim pa se raztezajo Južne Alpe s svojimi zasneženimi vrhovi in ledeniki. Čisto na južnem delu zahodne obale pa se nahaja Fiordland, nacionalni park prepreden s fjordi. To je največji nacionalni park v državi - njegova površina je kar 1.260.740 hektarov. Nazaj proti severu sva se vračali po vzhodni obali, ki je zaradi Južnih Alp veliko bolj suha in posledično bolj poseljena kot zahodna. Tu so največja mesta na Južnem otoku kot Dunedin in Christchurch, katerega verjetno vsi poznate zaradi nedavnih močnih potresov. Na tej strani otoka naju je najbolj navdušilo področje okoli gore Cook, najvišje gore na Novi Zelandiji, s prekrasnimi jezери kot sta Tekapo in Pukaki. Zaradi ledeniške vode, ki je polna "kamene moke" in ju napaja, imajo jezera prav neverjetno turkizno barvo.

Tako, to je nekaj malega o tem, kar smo videli na našem potovanju. Kar nekako s težkimi srci smo zapustili to prekrasno državo, katere obisk bi priporočila vsem in kamor upam, da bom tudi sama imela priložnost še enkrat iti.

Špela Žagar

Križanka za 5 minut!

A	A	T	A	P	O	L	G	K	I	N	Č	I	Ž	L
N	O	S	T	A	N	D	A	R	D	A	R	G	E	M
E	A	R	O	D	N	O	R	S	M	O	Z	N	I	K
T	I	O	D	E	R	L	M	J	L	E	M	E	T	A
S	A	T	S	E	C	O	A	R	O	P	D	O	P	V
T	D	G	R	A	V	I	T	A	C	I	J	A	C	I
E	A	J	I	N	I	M	U	L	A	S	P	G	E	T
B	R	Š	O	Z	T	P	R	E	D	O	R	N	L	A
E	G	T	V	A	B	V	A	T	S	O	M	A	I	C
R	E	A	U	N	A	P	E	T	O	S	T	Č	S	I
B	R	B	A	N	K	I	N	A	S	I	D	R	O	J
O	P	E	K	A	D	E	V	Z	M	E	T	T	N	A
T	O	L	I	P	I	Z	O	L	A	C	I	J	A	N
T	S	O	N	L	I	T	K	U	D	R	Ž	A	P	O
T	I	V	I	T	I	D	A	O	V	I	J	A	K	V

REŠITEV: _____

Križanko rešite tako, da v kvadratu poiščete vse iskane besede. Ta so lahko v vodoravni, navpični ali diagonalni liniji, tako z leve proti desni kot z desne proti levi ter od spodaj navzgor ali od zgoraj navzdol. Vsaka črka je lahko uporabljena le enkrat ali dvakrat. Preostale črke, prebrane po vrsti, vam bodo dale prvi dve besedi gesla, zadnja beseda pa je v križanki zapisana z rdečo barvo.

1. Lesen klin za vezanje lesenih delov.
2. Dodatki oz. betonu.
3. V gradbene materiale vstavljeni vložki, ki povečujejo nosilnost.
4. Utrjeni pas ob cesti, nasipu ali obrežju.
5. Gradbeni material iz cementa, peska in vode.
6. Lastnost materiala, da prenese veliko deformacijo, pred porušitvijo.
7. Material, ki izboljša toplotno zaščito.
8. Orodje s širokim listom in dolgim držajem za zajemanje, premetavanje sipkega materiala.
9. Objekt, po katerem vodi pot čez globinske ovire.
10. Sila porazdeljena na površino.
11. Gradbeni element, katerega ena dimenzija je občutno večja od drugih dveh.
12. Zajezna zgradba, ki zadržuje veliko količino vode.
13. Za posamezno državo obvezen enotni predpis za mere, kakovost izdelkov.
14. Podolgovat, pokončen, nosilni element.
15. Valjast predmet z navoji za pritrjevanje, povezovanje.
16. Prožen predmet, navadno kovinski, ki se uporablja za blaženje, prestrezanje sunkov.
17. Pojav, da se telesa privlačijo zaradi svoje mase.
18. Del konstrukcije, ki prenaša obtežbo na tla.
19. Nastajanje in izginjanje parnih mehurčkov v vodi.
20. Konstrukcija, navadno iz desk, po kateri se oblikuje vanjo dana, vlita snov.
21. Izdelek, navadno iz gline, za zidanje ali pokrivanje ostrešja.
22. Cevast prostor pod zemljo, urejen za železniški, cestni promet.
23. Drugo ime za žebelj (iz žice).
24. Navadno kovinska posoda z ročajem.
25. Lahka kovina srebrno bele barve, ki dobro prevaja toploto in elektriko.
26. Širša, načrtno speljana pot, zlasti za promet z vozili.
27. Pokončen nosilni gradbeni element, vgrajen, zabiti v tla.
28. Železen nosilec po katerem vozi vlak.
29. Element, ki se npr. v geomehaniki uporablja za pritrditev podpornih sten
30. Global positioning system.
31. Grafični prikaz kakega objekta, področja.
32. Tujka, drugo ime za krožno križišče.
33. Nosilni del kakega gradbenega objekta, navadno v zemlji.
34. Pomurski sejem gradbeništva.
35. Vertikalni del eksoskeletnih stavb (nosilna ali predelna).
36. Objekt, ki ima stene in streho.
37. Zvarjeno mesto s snovjo, ki se ob varjenju pretali.
38. Konstrukcija iz lesenih, kovinskih elementov za gradbena dela nad tlemi.

Benjamin Resnik

Praznična šunka v testu

Sestavine:

- pribl. 2 kg težka šunka
- kvašeno testo
- 500 g moke
- 1 zavitek svežega kvasa
- ščepec soli
- 60 g masla
- mlačna voda ali mleko
- 1 – 2 jajci

Čas priprave: 2 praznični uri in pol

Nasveti in nevarnosti:

- Vse sestavine morajo biti segrete na sobno temperaturo, da testa ne »prehladimo«.
- Za začetek je priporočljiva uporaba bele moke, saj je lažje narediti dober kruh.
- Kvas je glavni komplikator pri kruhu, zato mu damo največjo možno varnost. Raztopimo ga v Mlačni vodi (30 do 35°C), da ne uničimo kvasovk in posledično proces vzhajanja kar povzroči večjo trdoto kruha.
- Z dodajanjem sladil (javorjev sirup, med, rjavi sladkor...) pospešimo proces vzhajanja, saj »vzbudimo« delovanje kvasovk.
- Vodo lahko zamenjamo z mlekom, najbolje je surovo (nepasterizirano), saj pasterizacija uniči encime, ki so potrebni za "sodelovanje" s kvasom.
- Testo ne sme vzhajati premalo niti predolgo. Ravno pravšnje je, ko s prstom naredimo luknjo in masa ostane na mestu ter se luknja ne zapolni.

Dob'r tek!
Benjamin Resnik

1. korak:

Testo umesimo kot za kruh, le da je nekoliko mehkejše. Začnemo s presejevanjem moke v skledo. Dodamo kvas, katerega smo raztopili v mlačni vodi, ter dobro premešamo. Nato prilijemo še stopljeno maslo in dodamo sol. Vgnetemo gladko maso in jo oblikujemo v hlebček. Pripravimo pomokano skledo, ki dobro tesni, saj nočemo oddajati vlage. Testo pustimo vzhajati toliko časa, da se volumen mase poveča za dvakrat.

2. korak:

Ventilacijsko pečico segrejemo na 170 °C, medtem ko navadna pečica potrebuje višjo temperaturo (200 - 225 °C).

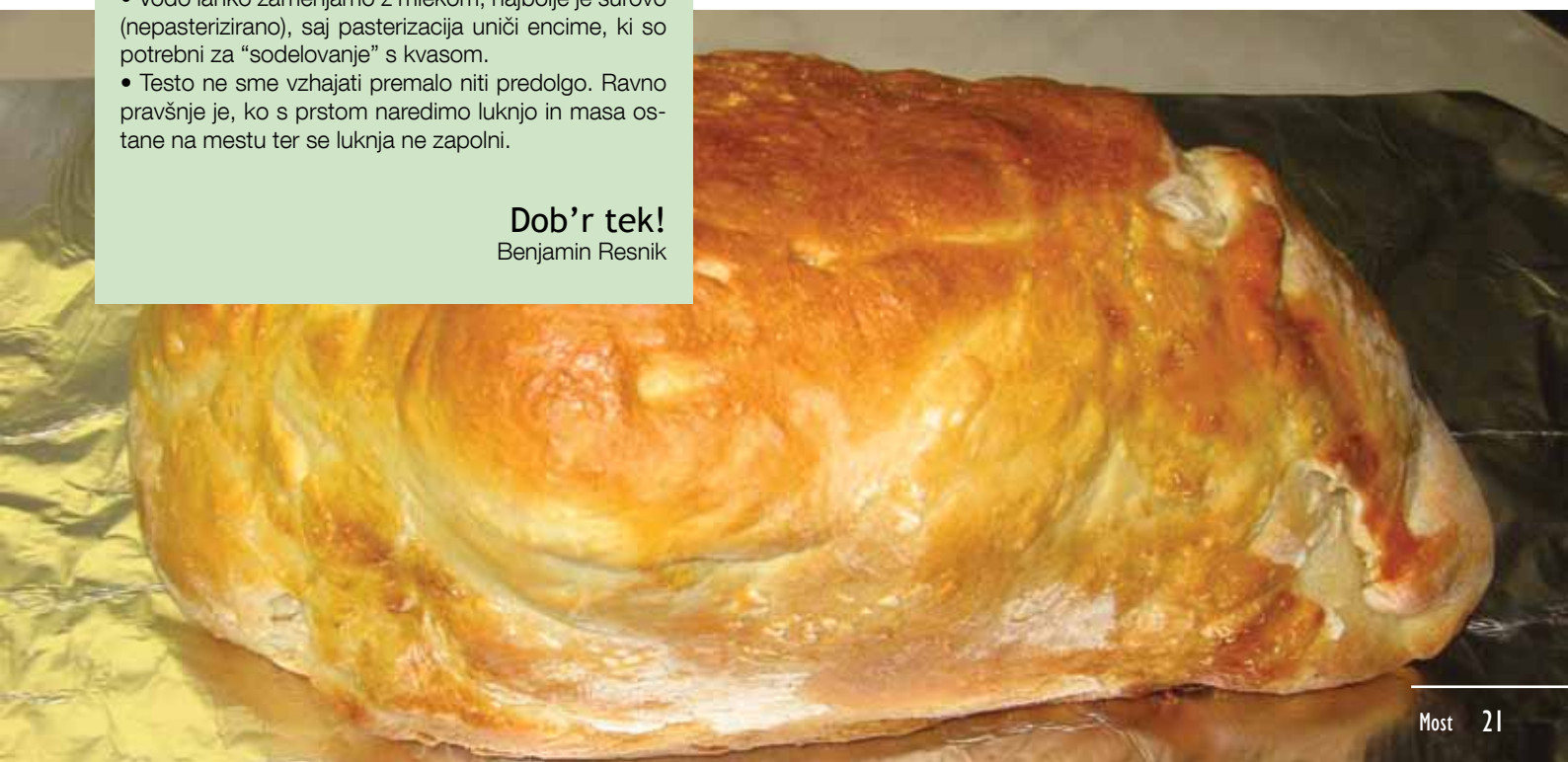

3. korak:

Če gre za domačo šunko jo skuhamo v vodi. Kupljena, trgovinska šunka je največkrat že prekuhana, tako da jo je potrebno samo segreti, kar bomo naredili v pečici.

4. korak:

Vzhajano testo stresemo na pomokano delovno površino in ga razvaljamo. Nanj položimo ohlajeno šunko jo ovijemo s testom tega pa premažemo s stepenim jajcem. V testo naredimo luknjice skozi katere bo uhajala para. Vse skupaj položimo v namaščen pekač (lahko uporabimo tudi peki papir) in pečemo po receptu: ura pečenja na kilogram teže.

☰ Špehofobija

(priporočena glasbena in za moški spol morda tudi video podlaga: Eric Prydz - Call On Me)

Pomlad je tu, pomlad je tu! In kako to vem? Toplo vreme nima nič s tem; zvončki in ostale travniške rože, katerih imen ne poznam in ki so začele rasti, tudi nimajo nič s tem; čivkanje usranih ptičev že navsezgodaj zjutraj, ko bi ti še spal, tudi nima nič s tem. Ima pa veze fitness. Da, tako je. Kdaj se začne pomlad ugotoviš najprej v fitnessu, ko se število obiskovalcev poveča za trikrat. Vsako leto je isto. Ljudje večino leta ne počnejo ničesar in potem, čim postane dovolj toplo in se slečejo bunde in puloverji, nastane panika, saj izskočijo ven obročki in trebuščki, ki jih več nimaš s čim skriti. In pizdarija je, da je iz dneva v dan vse topleje in se približuje poletje, ko bo treba skakat po plaži. In ker imajo ljudje fobijo pred sončenjem špeha, se nagonsko odpravijo ukvarjati s telovadbo, večinoma v telovadnice. Hujšanje se začneja...

Sezonski športniki se hitro opazijo; ponavadi pridejo polno opremljeni in barvno usklajeni, ker tudi med telovadbo mora človek dobro izgledati. Vstopijo v fitness in nato sledi prvi šok. Večina jih misli, da kake štiri kile zgubiš že samo s tem, ko vstopiš notri, da bodo doživeli proces očiščenja in zato takoj odhitijo do ogledala. In nato se nekaj časa ogledujejo, stiskajo po trebuhu in merijo količino nabranega materiala. Ne...ne, vse je še tu, čeprav je notri že več kot pet minut. Ja kaj češ, potem se pač mora začeti telovadba. Problem je v tem, da bi ljudje vse radi dosegli v najkrajšem možnem času. Uteži začnejo leteti povsod naokoli, naprave se tresejo, na trekerjih se sliši teptanje, kot da bi Hanibal s svojimi sloni marširal okoli. Neprijatelja je treba eliminirati što brže! In po divjem prvem treningu se spet ljudje postavijo pred ogledalo in na obraz se jim

pojavi tisti zadovoljni nasmešek v stilu, češ še trikrat tak podvig in bo vse OK, špeha več ne bo. In ta misel se jih drži natanko da naslednjega jutra, ko začnejo boleti sklepi in mišice, za katere sploh nisi vedel, da obstajajo; podvig dneva je vstati iz postelje, zмага dneva pa je, če se ti uspe it skenjat....resno, brez heca, če prej nisi vedel kaj so to muke, takrat definitivno izveš.

In po tednu dni, ko izgine vsa mlečna kislina v mišicah, se ljudje na pol prestrašeni vrnejo nazaj. Spet se pogledajo v ogledalo in ugotovijo, da ni nič drugače. Ja, kurac je ta telovadba; redno se je treba ukvarjati z njo, paziti kaj ješ in še čakati na rezultat. In zato se ljudje odločijo iti po poti najbolj znanega reka fitness prostorov: "Če ne gre z leti, gre s tableti!" In nato se začne nakupovanje: proteini, kreatini, fatburnerji, pa ta dodatek, pa tisti dodatek, ma ni da ni. In čez teden, dva se že pozna. Špehec gre stran, sicer ne daleč, ker jeseni se že vrne iz pregnanstva, ampak poletje je rešeno! Koga briga kaj bo potem...

In ciklus je zaokrožen. Po koncu poletja tudi vse "izgubljeno" počasi prihaja nazaj, ampak ni problema, ker je počasi vedno bolj hladno in hladno vreme s seboj prinese najboljšega prijatelja ljudi, pulover. In ljudje so zadovoljni, saj so do naslednje pomladi lahko spet mirni...takrat pa bo spet na vrsti igra *Jedi malo, skidaj salo i broji šta ti je ostalo!*

Mrki

Drage študentke in študenti UL FGG,

Izpitno obdobje se je zaključilo že pred mesecem dni in predavanja letnega semestra so v polnem teku. Za mnoge med vami je to zadnji semester pred zaključkom prve stopnje in se zato odločate o nadaljevanju študija. Razlogov za to je precej, od želje po nadaljnjem izobraževanju, v katerem želite pridobiti poglobljeno znanje, tako potrebno v današnjem svetu, do izpolnitve osebnih ambicij. Nekaterim je morda glavni motiv za nadaljevanje študija bojazen, da ne boste dobili zaposlitve. Pa vendar se moramo zavedati, da je v današnjem, vse bolj kompleksnem in tehnološko razvitem svetu, potreba po visoko izobraženih posameznikih velika, zato postaja nadaljevanje študija za posameznikovo poklicno pot vse bolj pomembno. Vaša odločitev naj zato temelji na celoviti presoji vaših želja in načrtovanju svoje poklicne poti.

Poleg znanj in veščin, ki jih pridobimo med študijem, pa so pri iskanju zaposlitve ter kasneje v delovnem okolju pomembna tudi druga posameznikova znanja in lastnosti. Ena od takšnih lastnosti je prav gotovo sposobnost prilagajanja različnim okoljem, ki jo lahko krepimo tudi načrtno, z izbiro in udeleževanjem v dejavnostih, ki so vezane na študij, kot tudi v prostočasnih dejavnostih. Potencialne delodajalce zanimajo vaše dosedanje izkušnje, znanja, sposobnosti. Zato je pomembno, da si za svojo prihodnost izdelamo vizijo; da si odgovorimo, kaj želimo doseči v določenem časovnem obdobju tako na poklicni kot osebni ravni, s čimer zadostimo tudi svoji notranji želji po udeleževanju v aktivnostih, ki nas veselijo in izpopolnjujejo.

Tisti, ki so si na takšna vprašanja odgovorili, opravljajo svoje delo z večjo zavzetostjo in navdušenostjo, ter dosegajo praviloma pri svojem delu boljše rezultate kot manj moti-

virani ljudje. Zato je smiselno, da si tudi za takšna razmišljanja vzamemo čas.

Tudi v časih, ko se zdi gospodarska kriza rešljiva le z velikimi naporji, se odpirajo nove priložnosti. Izobraženi in motivirani ljudje lažje sledijo svojim ciljem, zato je pametno, da študentje, ki letos zaključujejo prvostopenjske programe, dobro razmislijo o nadaljevanju študija na drugi stopnji. Zaključen študij na tej stopnji je dobra popotnica za zaposlitve, ki nudijo veliko izzivov, možnosti nadaljnega poklicnega razvoja in osebnega zadovoljstva. Tistim, ki nosijo v sebi raziskovalno žilico, pa tudi omogoča vstop na doktorski študij na naši fakulteti. Upam, da se vas bo mnogo odločilo za vpis na drugo stopnjo na naši fakulteti prav iz teh razlogov. Tudi za drugostopenjske in doktorske študijske programe bodo organizirani informativni dnevi, kjer boste imeli več priložnosti za pridobivanje dodatnih informacij.

Ozrem se naj še na dijake, ki si ravno sedaj zbirajo svojo študijsko pot. Da bi bodočim študentom olajšali odločitev, jim pobje predstavili obstoječe študije ter omogočili neposreden stik z učitelji fakultete, je v prvi polovici februarja potekal na vseh visokošolskih ustanovah v Sloveniji informativni dan za dijake, ki se letos vpisujejo v terciarne študijske programe. Generacija, ki v letu 2012 zaključuje srednješolsko izobraževanje, je relativno majhna, zato se je letos v Sloveniji prvič zgodilo, da je bilo število vpisnih mest na visokošolski ravni večje od števila dijakov, ki končujejo srednjo šolo. Obisk informativnega dneva naše fakultete je bil relativno dober, skupno malce večji kot lansko leto, vendar kljub temu manjši kot v obdobju med 2005 in 2008. Dijakom smo poleg predstavitev vseh prvostopenjskih študijev, ki jih na Fakulteti

za gradbeništvo in geodezijo izvajamo, predstavili tudi delovanje nekaterih delov fakultete, ki pripomorejo k uspešnejšemu učnemu procesu; laboratorije, računalniške učilnice ter knjižnico. Seveda izvaja Fakulteta za gradbeništvo in geodezijo za svojo promocijo in prepoznavnost še mnoge druge dejavnosti, kjer je pod prvo potrebno omeniti obiske in predavanja na srednjih šolah, ki so za takšno sodelovanje zainteresirane, ter sodelovanje na prireditvah, ki so namenjene informiranju bodočih študentov. Tu velja posebej omeniti Informativo, prireditev, ki poteka že nekaj let januarja na Gospodarskem razstavišču v Ljubljani, na kateri se predstavlja večina visokošolskih pa tudi srednješolskih izobraževalnih programov. UL FGG je sodelovala na njej v okviru skupnega nastopa Univerze v Ljubljani s stojnico, ki je privabila precej zanimanja.

Dijaki se pogosto odločijo o izbiri študija že mnogo pred informativnim dnevom, zato je nujno potrebno, da so informacije o študijih na UL FGG ter poklicih, za katere ti programi izobražujejo, lahko dostopne. Na fakulteti zato vse bolj zavestno načrtujemo dejavnosti, s katerimi stalno informiramo in osveščamo potencialne bodoče študente; od predstavitev naših programov na spletu, do promoviranja naše stroke ter s tem povezanega pojavljanja v medijih in sodelovanja na ustreznih prireditvah. Želimo si, da bi s tem pritegnili mlade, zagnane in radovedne študente, ki želijo s študijem predvsem pridobiti znanja, ki jim bodo ob ustreznem dograjevanju služila na poklicnem področju mnogo let. Le tako lahko fakulteta uresničuje svoje poslanstvo na področju izobraževanja in krepi našo stroko.

izr.prof.dr. Jana Šelih, univ.dipl.inž.gradb.
prodekanja UL FGG za študentske zadeve

Informativni dan na UL FGG: bodoči študentje si ogledujejo laboratorij

GRADBENIJADA BUDVA

V ceno vključeno:

- ☆ 5x nočitev (poln penzion)
- ☆ prevoz
- ☆ 2 majčki za igralce
- ☆ + dodaten izlet
- ☆ turistična taksa
- ☆ zavarovanje
- ☆ + presenečenja

9.-14. maj

Cena: 160 €

Več informacij in prijave:

e-mail: gradbenjada.am@gmail.com

tel.: 051-455-857 (Mers)

